

Campus

60
JAAR
UT

04

**OPENINGSVERHAAL:
DE CAMPUSJAREN
1981-2000**

14

**TEGEN ALLE
VERWACHTINGEN IN:
HET VERHAAL VAN
DAVID FERNANDEZ RIVAS**

26

**EXPERIVAN:
MOBIEL UT-LAB
VAN ALLE MARKTEN
THUIS**

32

**ALUMNA
EMMA VAN GEEL:
BEELDBEPALER
IN TWENTE**

COLOFON

Campus Magazine is een co-productie van U-Today, Marketing & Communicatie en het Alumni Bureau van de Universiteit Twente.

Campus magazine team

Ratna Toering
(uitgever),
Maaïke Platvoet
(hoofdredacteur),
Michaela Nesvarova
(magazine coördinator),
Sandra Pool,
Rense Kuipers,
Jelle Posthuma,
Stan Waning,
Laurens van der Velde,
Wiebe van der Veen,
Maurice Essers,
Hilde Luiten.

Bijdragen van anderen

Wiendelt Steenberg, Hiska Bakker.

Foto's:

Rikkert Harink,
Annabel Jeuring,
archive UT.

Tips aan de redactie

utoday@utwente.nl

Adreswijzigingen, afmeldingen of online versie

Ga naar: www.utwente.nl/my-alumni-preferences
(UT alumni)

Ga naar: www.utwente.nl/magazinepreferences
(UT medewerkers).

Ontwerp & realisatie

Vanille Design (www.vanille.design)

Copyright notice

Copyright © 2021 All rights reserved. Niets uit dit tijdschrift mag worden gereproduceerd of verspreid zonder schriftelijke toestemming van het team van Campus Magazine.

04 OPENINGSVERHAAL: DE CAMPUSJAREN 1981-2000

10 HOOGTEPUNTEN

Wat gebeurde er de laatste maanden op de UT?

12 VIJF VRAGEN VOOR VERTREKKEND VICEVOORZITTER MIRJAM BULT

13 COLUMN DOOR WIENDELT STEENBERGEN

14 TEGEN ALLE VERWACHTINGEN IN: HET VERHAAL VAN DAVID FERNANDEZ RIVAS

18 TIMON METZ: 'EEN PREMIER UIT ENSCHEDE - KLINKT GOED TOCH?'

20 INTO THE UNKNOWN: LICHT IN DE DUISTERNIS

22 MEET THE TEACHER MARCUS VINICIUS

24 CAMPUSLEVEN

26 EXPERIVAN: MOBIEL UT-LAB VAN ALLE MARKTEN THUIS

30 HET CORONAJAAR VAN A.S.V. TASTE

32 ALUMNA EMMA VAN GEEL: BEELDBEPALER IN TWENTE

35 COLUMN DOOR HISKA BAKKER

36 VAN FINISHLIJN TOT FORMULE

38 UT'ERS ON THE MOVE

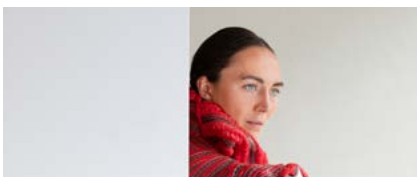

39 ALUMNI NIEUWS TINEKE SCHOOL

40 UNIVERSITEITSFONDS TWENTE MIRJAM'S DROOM

42 DUBBELINTERVIEW LEO VAN DONGEN EN CAROLINE GEVAERT

VOORWOORD

TOEKOMST- DROOM

Terwijl ik dit voorwoord tik, kijk ik tegelijkertijd met een schuin oog naar beelden van CNN in Afghanistan. Naar de oprukkende Taliban, paniekerige Afghanen, mensen die zich vastklampen aan vliegtuigenwielen, en vervolgens dood neervallen. Ik had graag vrolijker willen beginnen aan het begin van een nieuw collegejaar. Ik had willen schrijven over lange zomers, met frisse moed weer aan de slag, eindelijk die prik in je arm, bye bye afstandsonderwijs, hallo collega's na anderhalf jaar, afijn; dat dus. Soms plaatst de ellende duizenden kilometers verderop de zaken in een ander perspectief.

Twee UT'ers die wij voor dit blad interviewden, weten dat als geen ander. Zoals David Fernandez Rivas (pagina 12), die afgelopen jaar de Prins Friso Ingenieursprijs won. Zijn onderzoek naar naadloos injecteren is baanbrekend, maar veel indrukwekkender is zijn persoonlijke levensverhaal. Over hoe hij opgroeide in Cuba onder een communistisch regime en zijn dochter moest achterlaten. 'Ik vind het fijn om op de UT te werken. Ik creëerde een plek voor mezelf als wetenschapper. Dat zijn genoeg redenen om door te gaan. Het is geweldig om een maatschappelijk probleem op te lossen met behulp van wetenschappelijk onderzoek.'

Ook bijzonder is het verhaal van Marcus Vinicius Pereira Pessôa (pagina 20), genomineerd voor de onderwijsprijs van de UT. Hij verruilde het luchtruim van Brazilië – na een carrière van dertig jaar als piloot – voor die van docent aan de UT. Acht jaar geleden ging hij al met pensioen. Blijven werken is voor hem niet noodzakelijk meer, maar Pereira Pessôa denkt niet aan stoppen. Zolang hij plezier beleeft op de campus zal hij blijven om studenten te onderwijzen.

Het zijn inspirerende en mooie verhalen van geslaagde UT'ers. Mensen met een schat aan levenservaring, die hun leven in een ander land een positieve wending wisten te geven en nu hun kennis inzetten voor onderwijs en onderzoek. Het is precies wat ik de wanhopige Afghanen ook gun; ondanks alle ellende je toekomstdroom waarmaken. Misschien wel op de UT. Laten we dat in gedachten houden als de Afghaanse vluchtelingenstroom op gang komt. •

Maaïke Platvoet
Hoofdredacteur Campus Magazine

DEEL 2 1981-2000

'IN TWENTE KON JE ECHT DOEN WAT JE WILDE'

DE UT VIERT DIT JAAR HAAR ZESTIGJARIG BESTAAN. IN DRIE ARTIKELEN – WAARVAN HET TWEEDE IN DEZE EDITIE VERSCHIJNT – BLIKKEN WE SAMEN MET OOGGETUIGEN TERUG OP DE GESCHIEDENIS VAN DE UNIVERSITEIT. DEZE KEER DE JAREN 1981-2000. 'VEEL DINGEN VERANDERDEN IN DIE TIJD RAZENDSNEL.'

Deel 1 van dit drieluik kunt u lezen in Campus Magazine nummer 3 (editie juni) en op www.utoday.nl

1984 - Meisjes Introductie

Het is 1981 en de THT (Technische Hogeschool Twente) bestaat officieel twintig jaar. Stonden de eerste twee decennia in het teken van studentenprotesten en inspanningen voor verbeteringen op de campus, in de jaren tachtig plukken we de vruchten van dat werk. Het is tijd om plezier te maken. 'Er was niet veel studentenactivisme zoals in de jaren zestig en zeventig', herinnert UT-alumnus Peter van der Linden zich, die in 1983 naar Twente kwam om informatica te studeren. 'De strijd was inmiddels gestreden. We kregen goede financiële ondersteuning van de overheid en hoefden ons nergens zorgen over te maken. Het was best een ontspannen tijd. Je kon echt doen waar je zin in had.'

'De studie jaren waren makkelijk', beaamt technische natuurkunde-alumnus Daan Maatman, die van 1980 tot 1986 op de campus studeerde en woonde. 'We waren niet bezig met protesten, we praatten er alleen maar over. We verbeterden de wereld door

koffie te drinken.' Toch werd er niet alleen koffie gedronken op de campus. 'Ik ben niet mijn hele studie op de campus gebleven', herinnert Van der Linden zich. 'Na een tijdje heb je genoeg van al het lawaai, alle feestjes, de prullenbakken die in brand staan, de brandweer die op je deur klopt. Met zo'n hoge concentratie studenten op één plek, was er altijd wel iemand met een idee voor een feestje.' De meeste van die bijeenkomsten waren gerelateerd aan de talloze sportclubs op de campus, vult de alumnus aan. 'Sport was het hart van de campus.'

Zo te horen bood de UT in de jaren tachtig veel mogelijkheden voor 'vrije tijd'. 'Voor ons was studeren vrij relaxed en voorspelbaar', geeft Van der Linden toe. 'Negen weken vakken, een paar weken tentamens.' Ook Maatman herinnert zich geen enorme studiestress. 'Ik heb in het begin ook niet zo hard gestudeerd. De studie-eisen waren niet zo streng. Slechts een minderheid van de studenten zette zich echt in om de hele tijd te studeren.'

1984 - Wendy Luiten

DE EERSTE DAME VAN DE TECHNIEK

Alumna Wendy Luiten behoorde tot deze minderheid. Sterker nog, zij was DE minderheid. Als eerste vrouw die afstudeerde als werktuigbouwkundige aan de THT in 1984, werpt haar verhaal licht op een andere realiteit. 'Wat mij het meest is bijgebleven van mijn tijd op de campus was de totale verbazing', zegt de alumna. 'Zoveel mensen waren verbaasd dat ik werktuigbouwkunde wilde studeren en dat ik het ook deed', zegt ze. 'Ik kwam in 1976 naar de UT. Er waren dat jaar slechts twee vrouwelijke studenten en het andere meisje vertrok al voor Kerstmis. Alle andere vrouwen werkten als secretaresse of kantinejuffrouw. Er was ook maar één toilet in het hele gebouw, ergens ver weg van alle laboratoria en collegezalen.'

'Ik weet niet hoe vaak mij is gevraagd waarom ik werktuigbouwkunde wilde studeren, maar in de beginjaren was dat zeker wekelijks', vervolgt Luiten. 'Ik was niet voorbereid op de voortdurende vragen over waarom ik daar was. Het werd een worsteling, vooral in de latere jaren. Op een gegeven moment ging ik niet meer naar de lessen, maar studeerde ik vooral thuis. Ik kreeg veel aandacht, en niet altijd positief.'

Met de toevoeging van nieuwe opleidingen, kwamen er vooral na Luitens afstuderen in 1984 meer vrouwen naar de UT. Maatman en Van der Linden maakten dit mee en gaven toe dat meisjes op de campus ongewoon waren, maar zeker niet meer vreemd. Vooral Van der Linden had relatief veel vrouwelijke klasgenoten. 'Informatica was nieuw, het trok veel mensen aan. Ongeveer 10 procent van mijn klasgenoten was vrouw, dat was zeker meer dan gemiddeld op de universiteit in die tijd.'

COMPUTERREVOLUTIE

De opleiding informatica was uniek in meer dan alleen het genderprofiel. Het was gloednieuw. De eerste lichting informatica-studenten kwam in 1981 nog maar net binnen. 'Computers waren in die tijd iets bijzonders', zegt Van der Linden. 'Toen ik aan mijn studie begon, moest ik mijn code invoeren op een groot typemachine-toetsenbord, maar in het tweede jaar was die weg. De ontwikkelingen gingen razendsnel.'

Eind jaren tachtig werden computers (slechts) iets meer gemeengoed. 'Onze studielichting van 150 studenten had de beschikking over slechts zes Apple-computers. Daar moesten we het mee doen', herinneren alumni Dave Oesterholt en Erwin Platvoet zich, die tot de eerste studenten behoorden die zich inschreven voor de vernieuwde opleiding scheikundige technologie. 'De opleiding zat in een turbulente periode. Dat betekende dat we veel vrijheid hadden. Je kreeg alle ruimte om rond te neuzen, maar het zorgde ook voor veel stress. De sfeer was heel schools. Je kreeg naast hoorcolleges bijvoorbeeld dictaten om uit te leren en dan was het maar hopen dat het goed leesbaar was. Dat was flink aanpoten, maar het heeft alle studenten uit die tijd een sterke basis en mentaliteit bezorgd. Die jaren brachten goede ingenieurs voort', zegt Platvoet.

1985 - Computerruimte

1986

VAN THT NAAR UT

In de zomer van 1986 veranderde de THT haar naam in Universiteit Twente. Hoewel deze verandering weinig praktische gevolgen had, voelde Platvoet de impact ervan wel. 'Het grappige was dat mensen mij plots vroegen of ik naar de universiteit ging. Ik was opeens slimmer. Blijkbaar had de nieuwe naam meer aanzien.'

Waar de THT zich in de eerste vijftig jaar van haar bestaan vooral op de campus zelf richtte, begon zij eind jaren tachtig geleidelijk haar aandacht te verleggen naar de regio. Volgens het alumniduo was te merken dat men de banden met het lokale bedrijfsleven wilde aanhalen. 'Dat leidde tot de komst van een aantal kleine bedrijven. Het was een verstandige zet. Ik heb onlangs met eigen ogen gezien hoe sterk de banden met het Kennispark tegenover de campus nu zijn en het ziet er geweldig uit', zegt Platvoet. Oesterholt: 'Je kon het ook voelen bij onze afdeling anorganische materiaalkunde. De aandacht verschoof langzamerhand naar bedrijven buiten de campus.'

Hoewel de situatie eind jaren tachtig nauwelijks te vergelijken is met nu, was de UT in die tijd zeker aan het internationaliseren. Toch was dat nauwelijks te zien aan de opleiding chemische technologie. 'Van onze 150 eerstejaars hadden we één iemand uit Iran, één uit Italië en één uit Noorwegen', zegt Platvoet.

STUDENTENSTAD

Uitbreiding buiten de campus en de eerste vleugjes internationalisering – de veranderingen die eind jaren tachtig begonnen, werden in het volgende decennium alleen maar groter. 'De jaren negentig aan de Universiteit Twente waren een heel interessante periode', zegt alumnus Tobias Tasche, die in 1990 naar de UT kwam om werktuigbouwkunde te studeren, het jaar met het hoogste aantal nieuwe studenten tot dan toe. 'Veel dingen veranderden in die tijd razendsnel.'

Met de groeiende studenteninstroom werd Enschede meer een studentenstad, met activiteiten die buiten de campus plaatsvonden. 'Voor het eerst ontstonden studentenclubs die niet verbonden waren aan de campus of de opleidingen', herinnert Tasche zich. 'Zo waren er AEGEE, Taste en Audentis, die al snel erg populair werden. Ook de eerste jaarclubs gingen van start en een paar jaar later begonnen de eerste dispuuten te verschijnen.'

Zelfs met zo'n actieve studentenpopulatie bleven de restanten van de ontspannen jaren tachtig-sfeer op de UT overeind. Tenminste als het ging om de studieregels. 'Er waren nauwelijks regels voor het halen van je studie', zegt de alumnus. 'Het was best moeilijk om eruit geschopt te worden. Ik weet nog dat er in UT Nieuws een artikel stond over een jongen die zijn 12,5 jaar als student vierde. Dat was niet ongebruikelijk. Veel studenten waren op de campus te vinden tot ze ver in de twintig waren.'

1991 - La grande bouffe

DIVERSITEIT

Langzaam maar zeker stelde de campus zich open voor een internationaler en diverser publiek. 'Er was al een vrij actieve groep buitenlandse studenten', herinnert Tasche zich. 'Ik denk dat dit de eerste keer was dat er een echte toename was van het aantal internationals. Ik herinner me dat er zelfs een vereniging was die zich inzette voor een betere opvang van internationale studenten.'

Tobias Tasche maakte op de UT de zoveelste revolutie mee. E-mails. In 1991 werd de Universiteit Twente een 'testlocatie' voor het gebruik van elektronische communicatie. Tweehonderd terminals werden geïnstalleerd, waardoor de UT-gemeenschap zelf e-mailaccounts kon aanmaken en elkaar de eerste digitale berichten kon sturen. 'Toen de eerste e-mailaccounts op de UT van start gingen, kregen we allemaal een floppydisk met ons e-mailadres en wachtwoord. De meeste mensen hadden thuis geen modem, dus moesten we naar de UT fietsen om onze mails op te halen.'

VERSNIPPERDE UNIVERSITEIT

Hoewel de alumni zich een universiteit 'in bloei' herinneren, trof Frans van Vught, toen hij in 1997 aan zijn baan begon, een 'ingedutte' universiteit aan. De UT kampte met teruglopende studentenaantallen, ouderwets onderwijs en versnipperde onderzoeksinspanningen. 'Kortom, er was werk aan de winkel', zegt Van Vught, die acht jaar lang deel uitmaakte van het college van bestuur. In zijn tweede termijn bekleedde hij zelfs een dubbelfunctie als zowel rector magnificus als voorzitter. Hij schetst de situatie. 'Vlak voor ik begon scoorde de UT helemaal niets in de zogenaamde 'dieptestrategie', waarmee wetenschapsfinancier NWO het Nederlandse onderzoek wilde stimuleren. Delft en Eindhoven behaalden als technische universiteiten juist hele goede resultaten. Dat zorgde voor een sombere stemming in Twente over het eigen onderzoek. De UT was te weinig geprononceerd en nauwelijks zichtbaar.'

Volgens Van Vught lag het probleem in de grote versnippering van de universiteit. Toen hij begon, telde de universiteit maar liefst tien faculteiten. De UT was een eilandjesorganisatie en de verschillende 'eilandjes' werkten nauwelijks samen. 'Mijn droombeeld was een universiteit met vijf faculteiten en vijf instituten met ruimte en zeggingskracht. Het devies was daarom: beperken en bij elkaar brengen.' Een mooi voorbeeld hiervan is de oprichting van onderzoeksinstituut MESA+. 'Het was een enorme gok, waar ik soms 's nachts wakker van lag, want wat wist ik nou van nanotechnologie? Er was ook een investering van vijftig miljoen euro mee gemoed. Gelukkig heeft het goed uitgepakt. MESA+ werd een succes.'

STUDENTENVAKBOND

Onderzoek was niet het enige dat versnipperd was toen Van Vught aantrad: ook het studentenleven speelde zich af op verschillende kleine campuseilandjes. 'Er waren ontzettend veel clubs en verenigingen', herinnert de oud-rector zich. 'Elk met hun eigen borrelkamertje, ergens verstopt in een kelder. Bovendien werden UT-studenten in die jaren nogal in de watten gelegd. Het campusleven werd bureaucratisch aangestuurd door een campusdirecteur. Er mocht niet veel, er waren sluitingstijden en studenten moesten voor van alles en nog wat vergunningen aanvragen. Ik vond dat heel onaantrekkelijk. Ik vond dat we dat als campus, of eigenlijk als universitaire gemeenschap, beter moesten kunnen.' Laat de studenten het zelf maar organiseren, vond Van Vught. 'Ik ging daarom met een aantal UT-studenten naar Engeland, waar ze het fenomeen van een Student Union kenden. Daar keken we de kunst af. Niet lang daarna werd in Twente de eerste Student Union opgericht.'

Een ander paradepaardje van Van Vught is de opleiding technische geneeskunde, die hij mede heeft opgezet. Ook de opleidingen psychologie, bedrijfswetenschappen en biomedische technologie zagen in die jaren het levenslicht. Een ander belangrijk wapenfeit van Van Vught is de invoering van het major-minorsysteem.

1997 - Frans van Vught

Als onderzoeker in het buitenland zag hij hoe studenten een brede opleiding kregen door vakken uit verschillende vakgebieden te volgen, de zogenaamde minors. In Nederland was de universitaire wereld eind jaren negentig echter een 'hooggespecialiseerde opleidingsfabriek', aldus Van Vught. Het major-minorsysteem moest daar verandering in brengen, maar werd niet zonder slag of stoot ingevoerd. 'Het betekende dat opleidingen een deel van hun autonomie verloren, wat sommigen als een inbreuk zagen. Gelukkig was er ook voldoende steun voor het plan en hebben we het kunnen uitvoeren. Zo is de major-minor in Twente ontstaan. Elke universiteit in Nederland heeft nu een vergelijkbaar systeem.'

MEER OPENHEID VAN GEEST

De universiteit maakte in de laatste twintig jaar van het vorige millennium een grote transformatie door. En sindsdien is er nog meer veranderd. 'Uit de verhalen die ik heb gehoord, blijkt dat het er nu heel anders aan toe gaat', zegt alumnus Tasche, die via zijn oude studentenverenigingen in contact blijft met de UT. 'De nieuwe generatie lijkt een stuk ruimdenkender. Zoals ik al zei, de campus was vroeger een vrij masculiene omgeving. Onderwerpen als geestelijke gezondheid en homoseksualiteit werden niet zo openlijk besproken als nu. Tegenwoordig lijkt het veel makkelijker. Mensen hebben meer kansen om zichzelf te zijn. En dat is echt een goede zaak.' •

WIE IS WIE

i

In 1984 was **WENDY LUITEN** de eerste vrouw die afstudeerde in werktuigbouwkunde aan de THT/UT. Na haar afstuderen werkte ze bij Philips op diverse R&D afdelingen als thermisch specialist en als gecertificeerd Design for Six Sigma Master Black Belt. Vijf jaar geleden richtte ze haar eigen adviesbureau op.

DAAN MAATMAN studeerde technische natuurkunde aan de THT/UT van 1980 tot 1986. Hij werkt tegenwoordig als hoofd producteendheid technologie bij het ministerie van Defensie, waar hij het ontwikkelen en testen van militair materieel overziet.

PETER VAN DER LINDEN studeerde van 1983 tot 1989 informatica aan de Universiteit Twente en behaalde daar zijn masterdiploma. Na vele jaren gewerkt te hebben als manager bij bedrijven zoals Ericsson en Thales werkt hij tegenwoordig als R&D en ICT Manager bij Menicon.

ERWIN PLATVOET studeerde chemische technologie aan de UT. Platvoet, specialist in fornuizen en warmteoverdracht, woonde uiteindelijk in New Jersey, Zwitserland, België, Texas, Zuid-Korea, Frankrijk en nu in Oklahoma.

DAVE OESTERHOLT is ook afgestudeerd in chemische technologie. Oesterholt, tegenwoordig verkoopmanager bij VONK, ging voor zijn carrière nooit de landgrenzen over, maar bekleedde verschillende functies in de techniek.

TOBIAS TASCHÉ studeerde van 1990 tot 1997 werktuigbouwkunde aan de UT. Meteen na zijn afstuderen, ging hij voor Shell werken in verschillende rollen, waaronder die van Technologiemanager voor Formule 1. Tasche werkte meer dan twintig jaar voor grote internationale oliebedrijven. Tegenwoordig werkt hij als Director of Marketing and Business Development bij SIP Speciality Oils and Fluids in Londen.

FRANS VAN VUGHT studeerde aan de Rijksuniversiteit Utrecht en werkte enkele jaren als onderzoeker aan verschillende Amerikaanse universiteiten. In 1982 promoveerde hij aan de UT en vier jaar later werd Van Vught benoemd tot bestuurskundehoogleraar. Daarnaast leidde hij het UT-instituut CHEPS van 1985 tot 1997, en was bestuurskundedecaan van 1990 tot 1994. Van Vught was rector magnificus van 1997 tot 2005 en tevens collegevoorzitter van 2001 tot 2005. Na Twente vertrok hij naar Brussel, waar Van Vught onder meer de voorzitter van de Europese Commissie adviseert. •

NIEUWE LABORATORIA OP DE CAMPUS

Binnenkort komen er twee nieuwe laboratoria bij op de campus. Na de zomer verschijnt een 'waterlab' op het plein bij de Hogekamp. Dit lab zal als proeftuin fungeren voor water- en membraanonderzoek op de UT. Het lab wordt voornamelijk gebruikt door het membraancluster van de Faculteit der Technische Natuurwetenschappen (TNW). Voor het einde van 2022 komt er daarnaast een zogeheten Living Innovation Lab op het terrein van de UT. Dit 'buitenlab' is bestemd voor diverse experimenten, waaronder onderzoek naar ondergrondse infrastructuur en vegetatie. Het lab zal deels toegankelijk zijn voor algemeen publiek. •

NUMERUS FIXUS

Vanwege de gestage toestroom van nieuwe studenten wordt voor de bacheloropleidingen Technische Informatica en Psychologie en de masteropleiding Positive Clinical Psychology & Technology vanaf het collegejaar 2022-2023 een numerus fixus ingevoerd. •

DIGITAAL SNUFFELEN IN UT-HISTORIE

Het papieren archief van UT-Nieuws (het huidige U-Today) – uit de periode 1963-1995 - is sinds kort volledig digitaal toegankelijk voor alle geïnteresseerden. Duizenden pagina's universiteitsnieuws werden daarvoor gescand en overgedragen naar het Historisch Centrum Overijssel.

'De complete historie van de UT vind je maar op één plek, en dat is in ons archief', vertelt Maaïke Platvoet, hoofdredacteur U-Today. 'Omdat het archief van grote waarde is voor de UT, maar ook voor de regio, voor alumni en personeel, was het een grote wens om dit te digitaliseren. Met behulp van het Universiteitsfonds Twente, de afdeling archiefbeheer van LISA en het Historisch Centrum Overijssel, zijn we daar in geslaagd.'

Via de link: www.utoday.nl/archive kan iedere bezoeker nu rondneuzen in tientallen jaargangen UT-Nieuws, maar ook gericht zoeken op trefwoorden. •

WELZIJNS- ONDERZOEK

Een recent gepubliceerd welzijnsonderzoek laat zien dat UT-medewerkers zich minder sterk verbonden voelen met de UT als gevolg van de coronacrisis. Tegelijkertijd geeft een meerderheid van de deelnemers in het onderzoek aan dat ze nog altijd enthousiast zijn over en toegewijd aan hun werk. De UT krijgt een gemiddelde score van 7,5. Werknemers geven ook aan dat ze een hoge werkdruk ervaren: 45% van de respondenten vindt zijn of haar werkdruk (veel) te hoog. De resultaten van het onderzoek lieten zien dat de meeste medewerkers in de toekomst (deels) vanuit huis willen blijven werken.

Dit welzijnsonderzoek was het eerste onderzoek van zijn soort dat dit jaar uitgevoerd werd. Er volgen dit jaar nog twee soortgelijke onderzoeken om het welzijn van UT-medewerker te monitoren. •

EREDOCTORATEN

Ter ere van haar lustrum reikt de Universiteit Twente elke vijf jaar eredoctoraten uit aan personen met speciale verdiensten voor de wetenschap. Tijdens de diesviering eind november – als de UT haar zestigste verjaardag viert - komt deze eer toe aan vier personen. Eén van hen is niemand minder dan Prins Constantijn der Nederlanden, de jongere broer van Koning Willem-Alexander en Speciaal Afgezant van TechLeap NL, voorheen bekend als StartupDelta. De UT-doctoraten gaan ook naar Jaya Baloo, cybersecurity expert en Chief Information Security Officer van Avast Software, en Debra Roberts, een Zuid-Afrikaanse ambtenaar en een van de zes medevoorzitters van het Intergovernmental Panel on Climate Change. Tenslotte ontvangt Wim van Saarloos, hoogleraar theoretische natuurkunde aan de Universiteit Leiden, een eredoctoraat. •

VERTREKKEND VICEVOORZITTER MIRJAM BULT

NA ZES JAAR ALS VICEVOORZITTER VAN HET COLLEGE VAN BESTUUR NEEMT MIRJAM BULT AFSCHIED VAN DE UT. VIJF VRAGEN OVER HAAR BESTUURSPERIODE.

12

01

WAAR BENT U HET MEEST TROTS OP?

‘De afgelopen jaren is veel aandacht besteed aan de organisatie-ontwikkeling. Zo is er met Shaping 2030 een nieuwe, breed gedragen visie voor de UT. Ook ben ik trots op de zichtbare ontwikkelingen op de campus. Denk aan de nieuwe gebouwen aan het O&O-plein en de nieuwe bestemming voor de Hogekamp en het plein daaromheen. De verblijfskwaliteit van de campus is daardoor sterk verbeterd.’

02

WAT TROF U AAN TOEN U IN 2015 BEGON ALS VICEVOORZITTER?

‘Een organisatie met ‘professionaliseringspotentieel’, met name bij de ondersteunende diensten. De integraliteit ontbrak en daar is bijvoorbeeld met de vorming van Campus & Facility Management (CFM) verandering in gekomen. We zijn ook meer strategisch gaan denken. Dat zie je aan het Lange Termijn Strategisch Huisvestingsplan (LTSH) en de nieuwe strategie voor de Holding Technopolis Twente (HTT), waarin de valorisatieactiviteiten van de UT zijn ondergebracht. We werken niet meer van project naar project en denken beter na over wat we op de lange termijn met de campus willen, zonder het ondernemerschap te verliezen waar de UT om bekend staat.’

03

WELKE LESSEN HEeft U ALS BESTUURDER GELEERD?

‘Oh, dat zijn er zoveel... Reflecteren is volgens mij essentieel. Je moet goed in de gaten houden hoe besluiten uitpakken om het de volgende keer nog beter te doen. Dit lerende vermogen is er alleen als je voldoende reflecteert – en altijd met een open blik. Daarbij moet je als bestuurder ook je eigen beslissingen ter discussie stellen. In coronatijd werd er veel daadkracht van ons verwacht en moesten we snelle beslissingen nemen. Maar we zijn tijdens de pandemie altijd blijven reflecteren op onze eigen beslissingen, bijvoorbeeld door het crisismanagement te laten evalueren.’

04

NU WORDT U LID VAN DE RAAD VAN STATE. EEN UNIEKE KANS?

‘Ja, dat is het. Als bestuurder komen er in de tweede termijn verschillende dingen voorbij, maar dit aanbod was wel heel bijzonder. Om te beginnen geeft het de verbreding waarnaar ik op zoek was. Ik wilde niet de rest van mijn leven onderwijsinstellingen besturen – hoe leuk dat ook is. Bij de Raad van State kan ik vanuit een systeemperspectief niet alleen kijken naar het onderwijs, maar naar alle publieke sectoren. Daarnaast spreekt de onafhankelijkheid mij aan. Het orgaan bevindt zich in het centrum van de Nederlandse democratie, maar heeft een onafhankelijke, niet-politieke rol. Ik laat de UT vol vertrouwen achter. Voor mijn gevoel heb ik de universiteit alles gegeven wat ik kon en staat er een zelfredzame organisatie.’

05

WAT GAAT U HET MEEST MISSEN AAN DE UT?

‘Zonder twijfel de vertrouwdeheid. Ik heb aan de UT gestudeerd, ben er gepromoveerd en werkte hier jarenlang als onderzoeker en bestuurder. Vanuit verschillende rollen ken ik de campus en de mensen in de organisatie ontzettend goed. Het is een bewuste keuze om opnieuw te beginnen, maar die vertrouwdeheid zal ik missen en nooit meer ergens op hetzelfde niveau terugkrijgen.’ •

IN JE EIGEN TOEKOMST LEVEN

Mijn typediploma, gehaald op een mechanische schrijfmachine, leverde me comfortabele vakantiebaantjes op. Zo belandde ik op het hoofdkantoor van Siemens Nederland in Den Haag. De schrijfmachines daar waren elektrisch, en ze hadden nog iets nieuws: de telefax. Vanuit de kelder – daar stond het enige faxapparaat – stuurde ik mijn eerste fax, naar Australië. Eén voor één schoven de pagina's door het apparaat, en na wat piepen en fluiten was het gedaan. Voor mij brak op die dag in de vroege jaren '80 een nieuw tijdperk aan.

Enige nostalgie mag wel in deze aflevering van Campus. Ik ben van 1964, en het mooie van mijn leeftijd is dat ik een flink verleden heb, en hopelijk ook nog een behoorlijke toekomst. Ik ben opgegroeid in een tijd waarvan ook ik me nu afvraag hoe we bepaalde dingen deden: je bestemming vinden in een vreemde stad, een vakantie plannen, een ticket voor wat dan ook kopen, met een groep afspreken.

Ook qua toekomstverwachting heeft mijn generatie een behoorlijk verleden. En die toekomst van toen is nu: ik leef in mijn eigen toekomst! Voor beelden van het verleden en van de toekomst van toen hoeven we niet meer in ons geheugen te graven. Tot voor kort waren we afhankelijk van de televisie, media-archieven, of van door opa gemaakte 8mm-filmpjes, om die oude en langzame tijd in levende beelden terug te halen die ons een vertederd 'ach jaaa' ontlokten. Maar nu is indrukwekkend veel bewegend beeld op afroep beschikbaar, en dat creëert een andere verhouding tot het verleden, en tot onze vroegere ervaringen. Ze komen dichterbij. De twee wereldoorlogen zijn door ingekleurde beelden van hoge kwaliteit niet meer iets uit een grijs verleden. Ze zijn, in al hun

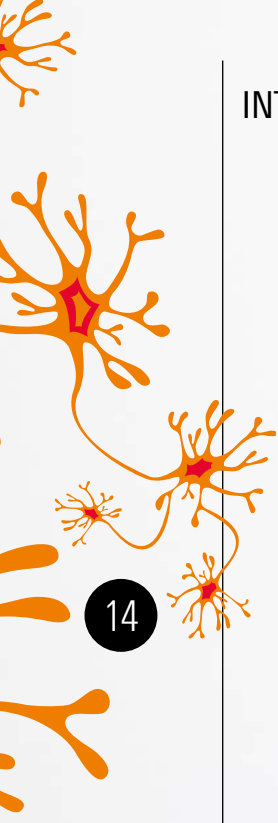
onvoorstelbaarheid, meer voorstelbaar geworden. En zoek online op variaties van the future in the 80s of the history of the future en je vindt de toekomstverwachtingen van toen en kan die naast de huidige tijd zetten.

En de toekomst van nu? Zoeken op The world in 2050 levert een opsomming van de technologische mirakels die de problemen van vandaag zullen doen verdwijnen. Het is pure propaganda, en wat dat betreft is er sinds 1980 weinig veranderd. Wetenschap en technologie zullen het leven verlichten en ons weer in nieuwe ellende storten. Voor het nodige evenwicht kunnen we beter te rade te gaan bij mensen met mensenkennis, filosofen, het bijbelboek Prediker en vele kunstenaars. We hoeven dan niet meteen naar Brave New World of Blade Runner te grijpen. In haar boek Otje beschreef Annie M.G. Schmidt hoe een magisch spiegeltje uitkomst biedt voor het menselijk verlangen naar nabijheid, en hoe een onbereikbare overheid (in 'het computergebouw') mensen klem zet. Dat was in 1980. Dat magische spiegeltje is er inmiddels, en die andere beschrijving was ook raak. •

Wiendelt Steenbergen
Hoogleraar Biomedical Photonic Imaging

INTERVIEW

Foto's: Rikkert Harink
Tekst: Michaela Nesvarova

HET VERHAAL VAN DAVID FERNANDEZ RIVAS

'IK WIL RELEVANT BLIJVEN'

AAN HET BEGIN VAN DIT VERHAAL, DAT ZICH AFSPEELT IN HET HAVANA VAN ROND DE EEUWWISSELING, LIJKT HET HOOGST ONWAARSCHIJNLIJK DAT EEN STUDENT – VADER VAN EEN PASGEBOREN BABY - EEN INDRUKWEKKENDE WETENSCHAPPELIJKE CARRIÈRE IN EUROPA OPBOUWT, MEDISCHE INNOVATIE ONTWIKKELT EN NEDERLANDSE INGENIEUR VAN HET JAAR WORDT. MAAR HET IS PRECIES WAT DAVID FERNANDEZ RIVAS (39) DEED.

Dit was in alle opzichten een bizar jaar', zegt David Fernandez Rivas. Tijdens de lockdown werd de UT-wetenschapper vader van zijn tweede zoontje, ontving een promotie, haalde een boekcontract binnen en won de Prins Friso Ingenieursprijs 2021. Vooral die laatste prestatie leidde tot ongekend veel aandacht van de media. 'Veel journalisten stellen telkens opnieuw dezelfde vragen', zegt hij. 'Maar jij beloofde dat je dat niet zou doen!' Daarom is dit geen artikel over zijn - inmiddels beroemde - naaldloze injectietechniek, maar juist over de reis die naar deze innovatie leidde.

De onderzoeker komt vijf minuten te laat binnen gerend en verontschuldigt zich. 'Ik moest mijn jongste naar de kinderopvang brengen en onderweg rook ik dat ik eerst een ander probleem moest oplossen.' David Fernandez Rivas zegt waar het op staat. 'Ik wil niemand misleiden', zegt hij later en het is overduidelijk dat hij dat meent.

Terugblikkend op het jaar, somt hij de gebeurtenissen van de afgelopen maanden op. Te beginnen bij het allerbelangrijkste: zijn familie. 'Ons tweede kind werd geboren, maar onze familieleden konden door de lockdown niet op kraamvisite komen. Ik kom oorspronkelijk uit Cuba en mijn familie woont verspreid over de hele

wereld. Dat klinkt spannend, maar in de praktijk is het lastig om iedereen te zien. Dat was erg moeilijk voor ons tijdens de lockdown".

DE GROTE PRIJS

Ondanks het feit dat iedereen gevangen zat in zijn eigen huis, maakte de carrière van Fernandez Rivas een flinke sprong. 'Mijn promotie tot adjunct-professor is nu officieel, dus binnenkort krijg ik mijn eigen Harry Potter-gewaad', lacht hij. Dan was er natuurlijk ook nog de Prins Friso Ingenieursprijs, waarmee de UT-onderzoeker op internationaal niveau in de schijnwerpers kwam te staan. 'Het winnen van die prijs was meer werk dan ik verwacht had', zegt hij. 'Er gebeurt een heleboel achter de schermen: motivatiebrieven schrijven, interviews geven, een korte film opnemen in het lab, de ceremonie bijwonen en nog van alles daarna. Er was ineens zo veel aandacht van de media. Ook de Cubanen waren er blij mee, ongeacht hun politieke voorkeur. Het bracht ze dichterbij elkaar. Daarnaast moeten we nog maar zien wat de impact is van de prijs. Ik had niet veel mogelijkheden om te netwerken vanwege de pandemie. Maar het was absoluut een heel speciaal moment. Niet alleen omdat ik met leden van de koninklijke familie mocht praten (hij ontving de prijs (digitaal) van prinses Mabel en prinses Beatrix, red.) maar omdat de prijs wordt uitgereikt ter nagedachtenis aan een groot ingenieur en zijn familie dit ondersteunt.'

DE VOLGENDE GENERATIE INSPIREREN

‘Gebeurde er dit jaar nog meer? Ik weet nauwelijks waar ik moet beginnen’, zegt de wetenschapper met een grote glimlach. ‘Ik ben toegelaten op de Young Academy Europe en de Global Young Academy. Ik haalde een boekdeal binnen. Dat betekent dat ik nog een deadline te halen heb. Het boek moet ergens vallen tussen het moderne TikTok en het klassieke beeld van een professor die op een bord schrijft. Het moet jongeren iets bijbrengen over innovatie en empathie in wetenschap, technologie, techniek en wiskunde.’

Fernandez Rivas praat snel en springt van het ene onderwerp naar het andere, en zijn enthousiasme is groot. ‘Ik vind dat mijn werk niet alleen draait om dagelijkse activiteiten zoals het doen van onderzoek en het begeleiden van studenten, maar ook om het inspireren van jongere generaties en het gesprek aangaan met het publiek. Ik hoop dat mijn verhaal jongeren inspireert om een wetenschappelijke carrière na te streven, ongeacht hun achtergrond. Mijn verhaal is het bewijs dat een buitenlander hier ook succesvol kan zijn.’

‘Ik werd dit jaar zelfs een meme op Facebook’, voegt Fernandez Rivas toe. ‘Dat had te maken met mijn werk rondom naaldloze injecties. Mensen zeiden dat het logisch was dat juist ik een manier zou vinden om te injecteren zonder naalden, omdat ik op Cuba opgroeide tijdens de moeilijke jaren na de val van het Sovjetregime en we dingen aten zoals yoghurt zonder melk en nepvlees gemaakt van soja en dergelijke.’

GROETEN UIT HAVANA

Hij leunt achterover met een kop koffie in zijn hand en begint zijn levensverhaal te vertellen. Er hoeven geen vragen gesteld te worden; David is een open boek. ‘Als kind vond ik het geweldig om op te groeien in Havana in de jaren tachtig. Vrij rondrennen en hele dagen slijten op het strand. Het was net een paradijs. Na de val van de Sovjet-Unie werd het leven moeilijk op Cuba. Er was geen openbaar vervoer, geen eten, lage lonen. Samen, als familie, maakten we er het beste van. Ik was goed in sport, maar ook op school. Ik was geïnteresseerd in allerlei vakken: geneeskunde, muziek, scheikunde. Ik wist nog niet precies wat ik wilde, maar ik had wel het gevoel dat ik later alles zou kunnen worden wat ik maar wilde. Ik deed aan vechtsport, tai chi en yoga. Het leek me gaaf om nieuwe manieren te ontdekken om energie te meten. Ik voelde me aangetrokken tot techniek, omdat ik het talent had om met beperkte middelen dingen te repareren. Als er daar iets kapot ging, kon je niet zomaar iets nieuws kopen. Uiteindelijk koos ik ervoor om nucleaire technologie te gaan studeren.’

Maar eerst moest hij een jaar in militaire dienst. ‘Ik vind het belangrijk dat jongeren voor een aantal maanden het leger in gaan. Het geeft je een realistisch beeld van oorlog en leert je om vrede meer te waarderen. Ik kwam erachter dat oorlog niets voor mij is. Ik wilde liever dingen bouwen of lesgeven dan anderen vernietigen of vernederen.’

Fernandez Rivas hield vast aan zijn plan om een diploma te halen en een carrière op te bouwen, maar de weg daar naartoe bleek lastiger dan verwacht. ‘Terwijl ik in het leger zat, raakte mijn vriendin zwanger. Dat was natuurlijk helemaal ongepland, maar we moesten het samen redden. Door die situatie was ik nog meer gedreven om iets van mezelf te maken en mijn doel niet uit het zicht te verliezen. Ik was pas negentien, maar in die tijd was ik aan het studeren of luiers aan het verschonen. Tijd voor iets anders had ik nauwelijks.’

Mede dankzij deze toewijding kreeg hij de kans om mee te werken aan een project voor het Internationale Atoomenergieagentschap (IAEA). ‘Dat project veranderde mijn leven.’ Zijn werk op het gebied van het optimaliseren van de kristallisatie van suiker leverde hem veel erkenning en prijzen op Cuba op. Als onderdeel van de prijs kreeg hij toegang tot het internet en internationale e-mail. ‘Dat klinkt misschien raar, maar rond het jaar 2000 was dat iets geweldigs op Cuba!’ Hij begon digitale berichten uit te wisselen met gerenommeerde wetenschappers en werd uitgenodigd om naar het buitenland te reizen. Hij kwam hierdoor ook in aanraking met een nieuw wetenschappelijk tijdschrift over microfluidica en nanofluidica, het veld waarin hij zich uiteindelijk zou specialiseren. ‘Het eerste nummer was gratis, dus ik kon alle artikelen lezen en realiseerde me dat dit onderwerp ontzettend gaaf was. Niemand op Cuba was nog met microfluidica bezig, dus ik kon er mijn stempel op drukken.’

DE ZWARTSTE BLADZIJDE

Dankzij zijn unieke onderzoeksgebied kreeg Fernandez Rivas regelmatig de kans om naar Europa te reizen. Tijdens een reis in de winter van 2005 maakte hij een korte stop op de Universiteit Twente. Op dat moment vermoedde hij nog niet dat deze plek voor lange tijd zijn thuisbasis zou worden. Toen hij een doctoraat aan de UT aangeboden kreeg, wist hij niet of hij dat kon accepteren. ‘Ik wilde mijn dochter niet achterlaten. Ik hou van de wetenschap, maar mijn familie komt op de eerste plaats.’ Het grootste obstakel kwam van de Cubaanse regering, die minderjarige kinderen niet het land uit liet reizen. Desondanks verhuisde hij toch naar Twente. ‘Een UT-professor bood me een project aan met veel flexibiliteit. Ik kon regelmatig terug naar Cuba om mijn dochter te zien. Ik rondde mijn doctoraat af, maar tegelijkertijd kwam mijn band met Cuba onder druk te staan en was er niet veel om naar terug te keren. Die jaren waren de zwartste bladzijde uit mijn leven.’

Het begin van zijn tijd in Twente was moeilijk, maar als hij er nu op terugkijkt, heeft de wetenschapper geen spijt dat hij destijds toch gebleven is. ‘Uiteindelijk lukte het me om goede artikelen te publiceren, een spin-off op te richten en ontmoette ik mijn vrouw hier. Ik vind het fijn om op de UT te werken. Ik creëerde een plek voor mezelf als wetenschapper. Dat zijn genoeg redenen om door te gaan. Het is geweldig om een maatschappelijk probleem op te lossen met behulp van wetenschappelijk onderzoek. In de academische wereld heb je de vrijheid om kennis op te doen en tegelijkertijd samen te werken met de industrie. Ik richtte mijn eigen bedrijf op om een idee te vertalen naar technologie die daadwerkelijk problemen oplost. Het is erg bevredigend om mensen te dienen. Het geeft je adrenaline en helpt je wakker te blijven wanneer iedereen slaapt.’

*'Ik hou van de wetenschap,
maar mijn familie komt
op de eerste plaats'*

TIJD VOOR REFLECTIE

Doet hij dat vaker, werken terwijl iedereen slaapt? 'Ja, daar begon ik als student mee. Hoewel ik soms behoorlijk moe ben, is het nu een gewoonte geworden. Ik heb weinig vrije tijd, maar als ik de kans krijg, ga ik hardlopen of speel ik gitaar. Ik speelde vroeger in twee bands die ik had opgericht, maar nadat mijn vrienden afstudeerden en verhuisden, had ik alleen nog mijn kleine kinderen om mee te spelen. Ik heb absoluut genoeg te doen, maar ik probeer alles in één thema te vangen: kennisoverdracht. Geduld is niet mijn sterkste punt, maar het helpt om strategisch te zijn en te bedenken dat goede resultaten nou eenmaal tijd nodig hebben. Ik heb bijvoorbeeld maanden aan het idee achter mijn boek gewerkt, als ik stond af te wassen of luiers verschoonde. Dat is ook een onderdeel van de vrijheid die de academische wereld je biedt en één van de redenen waarom ik besloot te blijven. Wetenschap is je eigen uitdaging en verantwoordelijkheid. Het lijkt misschien soms alsof ik als een kip zonder kop rondren, maar ik doe regelmatig een pas op de plaats om na te denken over waar ik mee bezig ben en waarom dat belangrijk is.'

'Dit bizarre jaar was ook een jaar van reflectie, van nadenken over wat ik voor anderen kan betekenen en hoe ik de mensen om me heen kan helpen. Ik wil relevant zijn en blijven werken aan onderwerpen die belangrijk zijn voor de maatschappij. De kans om technologie voor iets goeds te gebruiken is een enorm voorrecht, dat ik graag wil delen.' •

DAVID FERNANDEZ RIVAS

David Fernandez Rivas is adjunct-professor bij de Mesoscale Chemical Systems groep van de faculteit Technische Natuurwetenschappen aan de Universiteit Twente. Hij is het meest bekend om zijn onderzoek naar het naadloos injecteren van vloeistoffen, een techniek die het gebruik van naalden overbodig maakt. In plaats daarvan worden vloeistoffen in de huid 'geduwd' met behulp van belletjes die door lasers gevormd worden. Dit onderzoeksproject werd beloond met een ERC Starting Grant ter waarde van anderhalf miljoen euro. Naast zijn wetenschappelijke werk is Rivas medeoprichter van twee UT spin-offs: InkBeams, een bedrijf dat zich richt op het injecteren van inkt of medicijnen zonder gebruik van naalden, en BuBclean, een ingenieursbedrijf gespecialiseerd in het vinden van oplossingen voor complexe ultrasonische opgaven. •

'EEN PREMIER UIT ENSCHEDÉ - KLINKT GOED TOCH?'

MET ZIJN STUDENTENKABINET SCHREEF 'MINISTER-PRESIDENT' TIMON METZ (23) EEN ALTERNATIEF REGEERAKKOORD VOOR NEDERLAND. TEGELIJKERTIJD GENIET DE STUDENT TECHNISCHE BEDRIJFSKUNDE NOG VOLOP VAN HET STUDENTENLEVEN.

In de riante uitbouw van Huize Patatras zit Timon Metz aan de eettafel. De gemeenschappelijke kamer is onlangs grondig verbouwd, vertelt hij met enige trots. Op zijn schoot zit huiskat aartshertog Charles Ferdinand van Horstlanden-Stadsweide, kortweg Barry. De inwoners van het iconische studentenhuus in Enschede weten wel raad met bijnamen. Sinds kort heet Metz voor zijn huisgenoten 'minpres'. 'Maar dat is uiteraard met een knipoog', haast de student zich te zeggen.

Metz mag zich de eerste minister-president van het Nederlandse studentenkabinet noemen – vandaar die bijnaam. Namens de veertien universiteiten maakt het studentenkabinet zich sterk voor een langetermijnvisie voor Nederland, gebaseerd op wetenschappelijke kennis. 'De boodschap die wij uitdragen is simpel: maak als beleidsbepalers gebruik van de kennis die er op universiteiten is, zodat we de grote maatschappelijke problemen kunnen oplossen. Als studentenkabinet zijn wij de ambassadeurs van die kennis.'

AANSPREKEND

De naam 'studentenkabinet' spreekt tot de verbeelding, weet Metz. 'Al wordt het soms wat groter gemaakt dan het is. Mijn moeder werd zelfs aangesproken in de supermarkt, omdat ik als minister-president in de krant stond. Voor ons is het vooral een goede manier om aan tafel te komen bij belangrijke organisaties om onze plannen uit te leggen. We zijn al bij verschillende ministeries langs geweest. Als we eenmaal aan tafel zitten, dan denken we graag mee.'

Wekelijks komt het studentenkabinet bijeen voor een ministerraad. De meeste ministeries zijn nieuw. Zo levert Wageningen een minister van LOVE (Landbouw, Omgeving, Voedsel en Energie) en verzorgt Delft het ministerie voor de Nieuwe Deltawerken. De leden van het kabinet werden door de universiteiten zelf geselecteerd. De UT schoof Metz als minister-president naar voren. 'Klinkt best goed toch: een premier uit Enschede?'

Het studentenkabinet schreef een eigen regeerakkoord, dat afgelopen voorjaar in Den Haag werd aangeboden aan demissionair minister Van Engelshoven (Onderwijs). De kersverse studentenministers hoopten op iets meer aandacht voor het akkoord, vertelt Metz. Maar net op het moment dat ze hun regeerakkoord in Den Haag overhandigden, liep verkenners Kajsa Ollongren met de beruchte notitie 'functie elders' naar buiten. 'Dit was voor de media net iets hotter nieuws dan ons toekomstbestendige beleid', vertelt Metz met een kleine grijns op zijn gezicht.

POLITIEKE AMBITIES

Het moeizame formatieproces, de toeslagenaffaire en de coronacrisis: de landelijke politiek is op dit moment allesbehalve saai. 'Maar ook erg gericht op de korte termijn', vindt Metz. 'Terwijl er grote uitdagingen op ons wachten, zoals de klimaatcrisis. Daar moet onze generatie mee dealen en dat is precies wat wij als studentenkabinet willen aankaarten.' Volgens Metz doen de leden van zijn kabinet dat zonder politieke voorkeur of kleur. 'Ons doel is om wetenschap te vertalen naar beleid voor Nederland over twintig, dertig of vijftig jaar.'

Wel volgt Metz de huidige politiek met interesse. 'Het gaat snel, er zijn heftige debatten en de politici moeten een crisis managen. Dat is spannend om te zien. Toch vraag ik me af of de reguliere, dagelijkse politiek ook zo is.' Al een paar keer kreeg Metz de vraag of hij zelf politieke aspiraties heeft. 'Het eerlijke antwoord is dat ik het gewoon nog niet weet. Crisismanagement vind ik leuk, maar het normale politieke proces is volgens mij veel stroperiger. Ik weet niet of ik daar tussen pas.'

Een klein tipje van de sluier over zijn eigen voorkeur wil hij wel geven. Op zijn nachtkastje ligt het nog ongelezen boek van

voormalig VVD-politicus Klaas Dijkhoff. 'Was een cadeautje. Ik kan de nuchterheid van Dijkhoff wel waarderen. Zo zit ik zelf ook een beetje in elkaar. Hij is oprecht en positief ingesteld, dat spreekt mij aan. Ik kan slecht tegen polarisatie. Er is al genoeg gezeik in de wereld.'

ACTIEVE STUDENT

Metz komt uit Diepenveen, een dorp in de buurt van Deventer. Hij gaat als eerste uit de familie studeren. Het wordt technische geneeskunde aan de Universiteit Twente. Vrijwel direct betreft hij een kamer in Huize Patatras aan de Emmastraat. 'Op kamers gaan is essentieel voor een student. Zo maak je er de mooiste tijd van je leven van – al klinkt dat misschien een beetje cliché. Ik zou bijvoorbeeld nooit bij mijn ouders blijven wonen om kosten te besparen.'

Zijn studentenleven is gevuld met studeren en vooral heel veel nevenactiviteiten. Hij zit bij het dispuut Yunophiat, is lid van studentenvereniging Audentis en zit in de universiteitsraad, om over het studentenkabinet nog maar te zwijgen. 'Ik vermaak me wel', zegt Metz grappend. 'Ik vind veel dingen leuk en versta de kunst om verschillende balletjes in de lucht te houden. Maar ik verlies ook snel weer mijn aandacht. Op studiegebied ben ik trouwens helemaal niet zo'n streber. Voor mij een goed excuus om er zoveel mogelijk dingen naast te doen. Alleen een studie vind ik geen goede voorbereiding voor later.'

In Huize Patatras wordt ambitie aangemoedigd, vertelt de student. 'Iedereen heeft grote plannen voor de toekomst. We zijn daarin gelijkgestemd en stimuleren elkaar. In mijn eerste jaar werd ik door een oudere huisgenoot aangemoedigd om me voor de Kick-In-commissie aan te melden. Dat had hij zelf ook gedaan. Ik kreeg er geen spijt van. Commissiewerk is belangrijk voor je ontwikkeling. In een commissie ga je misschien een keer op je bek, maar dat is niet erg. Het is oefenen voor later.'

Tussen alle activiteiten door haalde Metz zijn diploma voor technische geneeskunde. 'Met genoeg herkansingen', voegt hij eraan toe. Inmiddels is de student begonnen aan een master technische bedrijfskunde. 'Ik vond het menselijk lichaam interessant, maar tijdens mijn stage kwam ik erachter dat de ziekenhuiswereld niet altijd even rooskleurig is.' Wat het dan wel moet worden, weet hij nog niet. 'Eerst maar eens een papiertje. Dan zie ik wel waar het leven me brengt.'

'Ik ben jong en sta midden in het studentenleven, daar wil ik nog even van genieten. Als minister-president denk ik misschien iets beter na over wat ik doe. Maar dronken avonden en gezellige feestjes horen bij het studentenleven. Ik ben tenslotte niet de minister-president van Nederland, maar van het studentenkabinet.' •

LICHT IN DE DUISTERNIS

'ER ZIJN EEN HELEBOEL EENZAME MENSEN EN IK WIL ER ZOVEEL MOGELIJK HELPEN', ZEGT SEFORA TUNC, UT-PROMOVENDUS EN OPRICHTSTER VAN 'IBILIGHT'. HAAR STARTUP HEEFT ÉÉN DOEL: EENZAAMHEID ONDER OUDEREN VERMINDEREN MET BEHULP VAN LICHT. DE DOOR HAAR BEDACHTTE INNOVATIE MOET HET KOMENDE JAAR KLAAR ZIJN VOOR DE MARKT.

20

Het concept van Ibilight is vrij eenvoudig. Het is een lamp die ouderen, zoals je grootouders, in hun huis kunnen neerzetten. Ze kunnen de lamp op elk willekeurig moment aanraken om je signalen te sturen. Jij ontvangt vervolgens een notificatie van de app en daarmee wordt de lamp aangezet, waardoor je oma weet dat je op dat moment aan haar denkt. Dat was precies hetgeen dat Tunc inspireerde om de lamp te ontwikkelen. 'Ik was bezig met onderzoek naar eHealth technologieën voor ouderen, maar kort na het begin van de COVID-19 pandemie richtte ik me in plaats daarvan op het thema eenzaamheid', vertelt ze. 'Voorheen gingen we regelmatig op bezoek bij mijn oma in Brussel, maar dat kon plotseling niet meer en dus was ze helemaal alleen. Dat motiveerde me om dit te bedenken.'

Tunc besloot iets te doen voor mensen die zich in dezelfde situatie als haar oma bevinden. 'Ouderen die alleen wonen hebben het soms ontzettend moeilijk. Als hun partner overlijdt, stort hun leven vaak in elkaar. Ze laten hun dagelijkse routine los, gaan niet meer op tijd naar bed en ontwikkelen allerlei ongezonde gewoontes. Het is bewezen dat eenzaamheid tot fysieke en mentale gezondheidsklachten kan leiden.'

MEDE ONTWERPEN DOOR OUDEREN

'Ik was op zoek naar een oplossing die past bij de behoeften en wensen van ouderen', zegt de jonge ondernemster. 'Veel producten worden wel voor deze mensen ontwikkeld, maar niet samen met hen. Het is belangrijk om rekening te houden met hun mindset. Er zijn wel apps zoals Tinder die het makkelijker maken om nieuwe mensen te ontmoeten, maar dat is toch een brug te ver voor de meeste ouderen. Ik heb daarom een project opgezet om een oplossing tegen eenzaamheid te ontwikkelen samen met ouderen.' Met behulp van hun inbreng kwam Tunc tot de conclusie dat een product zoals Ibilight het beste bij hun behoeften past. 'Ibilight is erg gebruiksvriendelijk en universeel. Iedereen kan het gebruiken. Het verbindt je met de mensen die je kent en die je dierbaar zijn. Dat was voor de meeste mensen erg belangrijk. Ze hebben al een sociaal netwerk, maar ze zijn op zoek naar een manier om verbonden te blijven met hun naasten zonder iemand lastig te vallen. Daarnaast vertelden de meeste ouderen ons dat ze zich 's avonds vaak het eenzaamst voelen. Daarom besloot ik een lamp te ontwikkelen die ze laat zien dat ze er niet alleen voor staan.'

Hoewel Ibilight nog in ontwikkeling is, heeft Tunc al een functionele app en lampen. Beiden zijn getest en aangepast op basis van de feedback die ze kreeg van gebruikers. 'Het eerste prototype kon bijvoorbeeld veel verschillende kleuren laten zien, waarbij elke kleur een andere boodschap symboliseerde. Dat viel bij de gebruikers echter niet zo in de smaak', zegt de oprichtster. 'Ze vergaten de betekenissen van de verschillende kleuren en waren ook niet blij met hoe hun woonkamer eruitzag in het gekleurde licht.' Op deze kleine puntjes van kritiek na leverde het product tot nu toe vooral positieve reacties op. 'Sommige mensen zijn sceptisch, maar de meeste gebruikers zijn er erg blij mee. Tijdens onze tests zagen we dat de lamp ze helpt om een sterkere band met hun familie op te bouwen. We zagen dat jongere gebruikers veel vaker aan hun ouders of grootouders dachten wanneer ze gebruik maakten van de Ibilight.'

OPSTARTPROBLEMEN

De positieve feedback is één van de redenen waarom Sefora Tunc zich vastbeet in haar idee, ondanks de opstartproblemen waar ze tegenaan liep. 'Mijn ouders zijn ondernemers, dus dit is niet helemaal nieuw voor me. Het voelt geweldig om alle touwtjes zelf in handen te hebben! Tegelijkertijd kan het ook erg moeilijk zijn om alles alleen te moeten doen. Ik heb wel wat hulp, maar het meeste moet ik toch echt zelf doen. In het begin is dat niet altijd dankbaar werk, omdat je veel afwijzingen te verwerken krijgt. Ik had moeite om mensen te vinden die het product wilden testen. Veel zorginstellingen wezen het idee af vanwege de pandemie. Ik moet ook op zoek naar een efficiënter productieproces, omdat alle lampen momenteel met de hand gemaakt worden. Ik zou graag een zakenpartner willen vinden die veel kennis van zaken heeft op technisch gebied en me daarmee kan ondersteunen. Ik denk dat het vinden van een gepassioneerde mede-eigenaar en mensen met de juiste kennis en vaardigheden de grootste uitdaging is.'

Ondanks deze obstakels is de UT-onderzoekster vastbesloten om door te gaan met haar project. Ze is momenteel bezig met een omvangrijke pilot om haar ontwerp te valideren en verder te verbeteren. Later dit jaar wil ze een Kickstarter campagne opzetten en Ibilight leveren aan iedereen die er interesse in heeft. 'Eenzaamheid is een groot probleem en niet iedereen heeft het geluk om familie dichtbij te hebben wonen', zegt Tunc. 'Ik wil dat iedereen zich verbonden voelt en het voorrecht van familie kan ervaren. Familie is voor mij het allerbelangrijkste in de hele wereld.' •

SEFORA TUNC

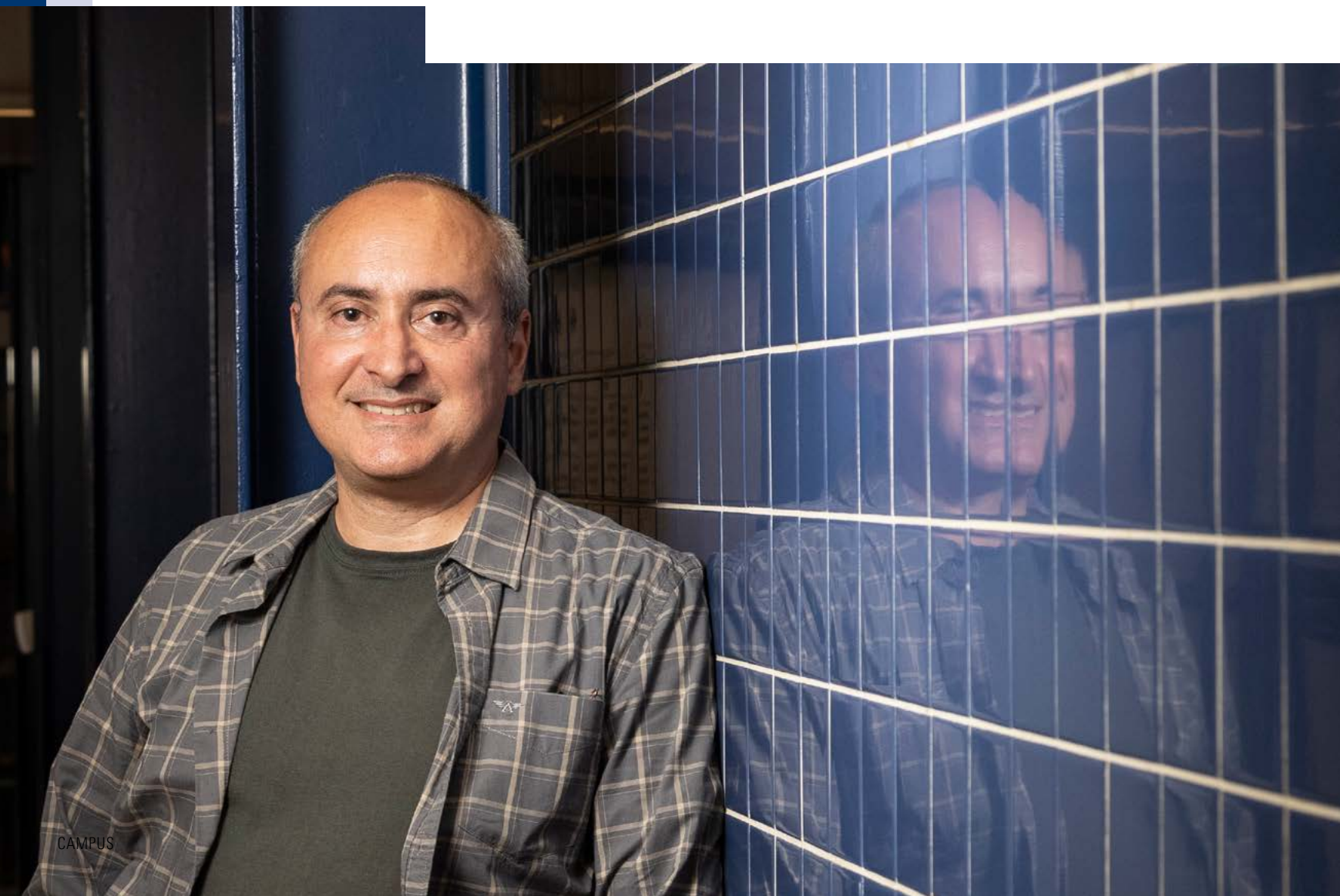
Sefora Tunc, de oprichtster van ibilight, is als promovendus verbonden aan de Biomedische Signalen en Systemen (BSS) vakgroep van de UT (faculteit Elektrotechniek, Wiskunde en Informatica). Ze heeft ook een bachelor- en een masterdiploma van de Universiteit Twente, waar ze Creative Technology en Industrial Design and Engineering studeerde. Sterker nog, ibilight is afgeleid van haar masterscriptie die ze in 2020 afrondde. Ze begon meteen daarna aan haar huidige promotieonderzoek. In juni won Tunc met haar startup de UT Challenge in de categorie Prototype. In december van dit jaar vertegenwoordigt ze de UT tijdens de Impact Challenge in Helsinki. •

LESSEN UIT DE BRAZILIAANSE LUCHTMACHT

22

WAT MAAKT EEN DOCENT GOED? WAAR HAALT IEMAND DE PASSIE VANDAAN DE SOMS STOFFIGE STOF EVEN BOEIEND ALS BEGRIJPELIJK TE BRENGEN? DE RUBRIEK 'MEET THE TEACHER' STELT JE VOOR AAN UT'ERS MET HART VOOR ONDERWIJS. DEZE AFLEVERING: MARCUS VINICIUS PEREIRA PESSÔA.

Iedere docent komt via een eigen weg op zijn leraarsstoel terecht. De één bewandelt een klassieke route, de ander legt met een opmerkelijke carrièreswitch een onorthodoxe route af. Marcus Pereira Pessôa (52) behoort zonder twijfel tot die laatste groep. Zo'n dertig jaar lang vormde het Braziliaanse luchtruim zijn werkterrein. De Força Aérea Brasileira, de Braziliaanse luchtmacht, was zijn werkgever. De huidige universitair docent bij het ET-departement Design, Production and Management begon al op zijn veertiende aan zijn opleiding bij de luchtmacht. Aangezien de Braziliaanse wet destijds voorschreef dat je na dertig jaar defensiewerk met pensioen mocht, kon Pereira Pessôa op zijn 44e stoppen.

DE ACROBAAT

Zijn werk in Brazilië bestond voornamelijk uit het brengen van medicatie naar onbereikbare gebieden, of het ophalen van zieke mensen. Hij bestuurde Cargo's en trainers, beide kleine vliegtuigen. Laatstgenoemde had de voorkeur, omdat hij daarin naar eigen zeggen 'de acrobaat kon spelen.' Ook bestuurde hij speciale vliegtuigen die controleren of alle apparatuur op het vliegveld werkt bij het landen en opstijgen. Als Pessôa niet vloog, dan deed hij aan de grond onderzoek naar verbeteringen in de techniek van defensiesystemen.

Na zijn defensiecarrière volgde de Braziliaan een postdoc aan het prestigieuze Massachusetts Institute of Technology (MIT), voor hij in 2016 in Twente neerstreek. Een regio die hij als perfect omschrijft. Terugkeren naar Brazilië doet hij alleen nog als toerist, een vliegtuig instappen alleen nog als passagier. De ingelijste militaire onderscheidingen prijken trots op kantoor. Zijn voormalige carrière ziet hij als herinneringen waar hij met warme gevoelens op terugkijkt, maar hij heeft de bladzijde omgeslagen.

BESCHIEDEN

Op de campus geeft Pereira Pessôa masterstudenten les. In mei 2020 ontving hij een Comenius Teaching Fellow-beurs ter waarde van vijftigduizend euro, omdat hij zich richt op het fenomeen 'just-in-time leren'. Door informatie vrij beschikbaar te stellen, kunnen studenten zelf kiezen wanneer ze specifieke kennis gebruiken. Recent kreeg hij een nominatie als finalist voor de Centrale Onderwijsprijs. De motivatie luidde: 'gewaardeerd om zijn bescheiden, vriendelijke en hardwerkende persoonlijkheid.' Al knipogend geeft hij aan zichzelf niet te herkennen in die motivatie – herkenning zou het compliment 'bescheiden' immers misplaatst maken. Maar Pereira Pessôa waardeerde de nominatie, omdat het voor hem betekende dat de klant tevreden is. Dat hij niet won, is niet erg: de nominatie voelde al als winst.

De in Enschede wonende leraar vindt een docent goed als hij ieder jaar zijn lessen aanpast. Want als hij dit jaar hetzelfde vertelt als vorig jaar, dan leert hij studenten het verleden. Aanpassingen zijn noodzakelijk, als was het maar omdat het saai is om jaar in jaar uit dezelfde discussies te voeren. Daarnaast ziet hij het als pluspunt wanneer de leraar probeert geen leraar te zijn, maar een mentor. Close zijn, toegeven als een student iets wel weet en de docent niet, elkaar uitdagen.

Een docent moet zich volgens Pereira Pessôa aanpassen aan methodes die veranderen. Hij noemt de opkomst van internet als voorbeeld. Daar valt altijd meer over een onderwerp te vinden, dan dat jij als docent weet – hoe goed en ervaren je ook bent. Als leraar van masterstudenten beschik je volgens hem alleen over meer ervaring. Daarom leert hij liever samen met studenten en waardeert hij het als een student het niet met hem eens is.

RANG

Die manier van omgang met studenten – met bescheidenheid, naast in plaats van boven hen staan – valt volgens hem te herleiden naar zijn Braziliaanse carrière. Want, zo doceert hij, als je een vlieg-instructeur bent, dan kun je een luitenant zijn, een kapitein of een generaal - maar wezenlijk maakt dat voor het lesgeven in het vliegen niet uit. Je hebt respect voor de rang, maar als het om kennis gaat is die rang relatief.

Het is niet de enige les die docent Pereira Pessôa leerde van piloot Pereira Pessôa. Dat het goed is als je een student fouten laat maken, maakte hij zelf mee toen hij zijn test als beginnend piloot moest afleggen. De instructeur legde een hand op zijn schouder en adviseerde hem niet nerveus te zijn, omdat hij alle fouten mocht maken, zolang hij op het einde zelf alles maar onder de knie had. Alle tijd die ze samen hadden was er om te leren.

CARIBISCH NEDERLAND

Acht jaar geleden ging hij al met pensioen, ondanks zijn jonge leeftijd. Blijven werken is niet noodzakelijk meer, maar Pereira Pessôa denkt nog niet aan stoppen. Zo lang hij plezier beleeft op de campus zal hij blijven. Hij heeft graag slimme mensen om zich heen, ziet dat zijn dochter al meer Nederlands dan Braziliaans is en houdt van het tempo waarmee mensen in Twente leven, met een juiste balans tussen familie en werk. Bovendien, door een leven lang vol reiskilometers voelt toch geen enkele plek echt als thuis voor hem. 'Ik mis hier eigenlijk maar twee dingen: het strand en de zon. Ik sluit niet uit dat ik ooit naar Caribisch Nederland vertrek.' •

VAN SCHOLIER NAAR STUDENT

Nergens wordt deze 'wedergeboorte' zo treffend zichtbaar als tijdens de traditionele Bestorming van de Bastille, die dit jaar eindelijk weer fysiek plaatsvond. Al kruipend, tijgerend en klauterend nemen de eerstejaars afscheid van hun leven als middelbare scholier, checken ze uit bij Hotel Mama, en beginnen ze aan een nieuwe start in Enschede. Dat is soms even afzien, getuige de verbeterde grimassen, maar de beloning, eenmaal boven bij de Vestingbar, is des te beter. Met een frisse versnapering en een douche kan het echte studentenleven beginnen. •

MOBIEL UT-LAB VAN ALLE MARKTEN THUIS

MET DE 'EXPERIVAN' WIL DE UT MENSEN BEREIKEN VAN BUITEN DE UNIVERSITAIRE BUBBEL. ZOALS OP HET VAN HEEKPLEIN IN ENSCHEDE, VOOR EEN ONDERZOEK NAAR VACCINATIEBEREIDHEID. 'TOEGANKELIJKER DAN DIT WORDT HET NIET.'

In het centrum van Enschede herinnert weinig aan de pandemie. De zon schijnt en het Van Heekplein is goed gevuld met winkelend publiek. Er staat een lange rij voor de Primark, een straatmuzikant speelt op zijn saxofoon en verderop prijst een marktkoopman luidkeels zijn waren aan. Hij richt zich tot een groepje oosterburen. ‘Sie sind Deutsch? Zwei für einen Euro!’

Tussen het alledaagse marktgedruis doet een langgerekte blauwe Mercedes-bus enigszins vervreemdend aan. ‘Nou, dit is ‘m dan’, wijst Jan-Willem van ‘t Klooster, managing director van het BMS Lab. ‘Research on the road’, prijkt op de zijkant van de bus. Dit is het mobiele testlab van de UT, alias de ExperiVan. Van ‘t Klooster was vandaag al vroeg uit de veren om alles te installeren. ‘Ik moest nog wat dingen afstemmen met de marktmeester. Hij vroeg: wat gaan jullie verkopen? Blijkbaar is het concept van de ExperiVan nog niet bij iedereen doorgedrongen.’

VACCINATIEBEREIDHEID

Want van verkopen is geen sprake. De ExperiVan staat vandaag op het Van Heekplein om een onderzoek uit te voeren, naar vaccinatiebereidheid om precies te zijn. ‘We willen te weten komen hoe mensen kijken naar berichten over de coronavaccinaties’, legt Van ‘t Klooster uit. ‘In onze ExperiVan laten we verschillende berichten aan mensen zien. Simpel gezegd, willen we onderzoeken welke boodschap welk effect heeft.’

Soms is de toon van deze berichten neutraal, dan weer overtuigend en positief, vervolgt de directeur van het BMS Lab. Ook zijn de berichten afkomstig van verschillende bronnen. ‘Daar zit een theorie uit de psychologie achter, die stelt dat ons gedrag wordt bepaald door drie psychologische behoeften: autonomie, competentie en verbondenheid. Al deze behoeftes komen in onze test naar voren. Neem verbondenheid. Wie geloven mensen eerder als het gaat om vaccinatie-informatie? De huisarts, de overheid of een kennis?’

*‘Goed dat de universiteit
naar het centrum
van Enschede komt’*

Het doel is om zoveel mogelijk verschillende groepen te bereiken op het Van Heekplein, vertelt Van ‘t Klooster. ‘We zijn met name geïnteresseerd in mensen die geen vaccinatie willen, of die nog twijfelen. In Nederland kiezen we tot nu toe voor een vrij neutrale vaccinatiecampagne waarbij de eigen keuze centraal staat. De vraag is welke invloed dit heeft op de twijfelaars. Op het Van Heekplein hopen we deze groep te vinden. Hier is een grote diversiteit aan mensen. Heel anders dan op de campus, waar je voornamelijk hoogopgeleide proefpersonen vindt. Op de markt komt iedereen.’

IN HET LAB

‘Zullen we het eens proberen?’, vraagt Van ‘t Klooster. Hij opent de deur van de ExperiVan, waar twee studentassistenten druk bezig zijn om de apparatuur klaar te zetten. ‘De ExperiVan is ingericht voor research on the road en van alle gemakken voorzien. Net als op de campus kunnen we in de bus een vaste labopstelling creëren, met voor ieder proefpersoon dezelfde omstandigheden. Dat maakt het onderzoek herhaalbaar en de opgehaalde data vergelijkbaar.’

Voor het onderzoek naar vaccinatiebereidheid is de bus voorzien van twee objectieve meetmethoden, vertelt Van ‘t Klooster. ‘Een sensor voor gezichtsuitdrukkingen registreert hoe de deelnemer reageert op het campagnemateriaal. De vraag is dan welke gezichtsuitdrukking de proefpersoon laat zien. Ook volgt een zogenaamde ‘eye-tracker’ of de deelnemer wel of niet alles leest en de bron checkt. We willen namelijk weten of de boodschap overkomt. Het grote voordeel van deze objectieve sensoren is dat je geen honderden proefpersonen nodig hebt, zoals met vragenlijsten. Als we vandaag en morgen zo’n 25 man kunnen testen, dan ben ik tevreden.’

Inmiddels is alles in gereedheid gebracht door de student-assistent. ‘Wilt u nog even een *consent form* ondertekenen?’ De de laptop wordt klaargezet. ‘Gaat u maar zitten. Kunt u iets meer naar voren komen? Ja, zo. Nog een beetje. Perfect! Nu staat uw hoofd goed. Wilt u nu met uw ogen de punten volgen op het scherm?’

In beeld verschijnen verschillende tweets. De proefpersoon mag ze beoordelen op betrouwbaarheid en waarde. Te beginnen met een tweet van het RIVM over de effectiviteit van het vaccinatieprogramma. Vervolgens benadrukt huisartsenpraktijk Willems het belang voor anderen. Zelfs een tweet van EO-presentator Andries Knevel komt voorbij. En tot slot ene @xxEmma_94.

IVOREN TOREN

Buiten is Van 't Klooster in gesprek geraakt met een man op een scootmobiel. De man draagt een FC Twente-shirt. 'Wat doo-j doar', vraagt hij nieuwsgierig. 'We zijn bezig met een onderzoek naar vaccinatiebereidheid, antwoordt Van 't Klooster. 'Oh, ik ben al twee keer gevaccineerd', reageert de scootmobielist. 'Dan kunt u helaas niet meedoen. Maar misschien weet u nog een bekende die twijfelt over vaccinatie?'

De meeste mensen reageren nieuwsgierig op de ExperiVan, weet Van 't Klooster. 'Dat komt goed uit, want we proberen met dit mobiele lab uit onze ivoeren toren te stappen als wetenschappers. Het past in mijn optiek ook precies bij de visie van de UT, Shaping 2030, dat we als universiteit maatschappelijk relevant onderzoek willen doen. Met onze bus stonden we al een paar keer eerder in Enschede en ik merk dat mensen inmiddels de naam van de faculteit BMS herkennen.' Af en toe zijn er ook negatieve reacties, zeker nu het over vaccins gaat. 'Sommige mensen zien de universiteit aan voor de overheid en willen daarom niets met ons te maken hebben. Maar de universiteit is zeker niet de overheid en ontleent haar bestaansrecht aan onafhankelijk onderzoek.'

CITIZEN SCIENCE

De ExperiVan hoort bij het BMS Lab, waarover Van 't Klooster de scepter zwaait. Op de tweede verdieping van de Cubicus is zo'n 400 vierkante meter vrijgemaakt voor onderzoekers en studenten om te experimenteren en mobiele apparatuur te huren. Het BMS Lab helpt bij het opzetten en uitvoeren van de experimenten.

Sinds twee jaar zit ook de ExperiVan in het arsenaal. Bij een autodealer in Twente werd een volledig gestrippte bus besteld. In de daaropvolgende zomer leende Van 't Klooster een camper en ging hiermee met zijn vrouw op vakantie, om te ontdekken hoe je deze het handigst bepakt. Na de vakantie bracht hij de UT-bus naar een bedrijf dat ME-voertuigen van de politie ombouwt. Als kers op de taart bedacht een secretaresse de winnende naam: de ExperiVan.

In de afgelopen twee jaar kwam het mobiele lab al verschillende keren in actie, bijvoorbeeld bij een onderzoek naar zoönosen: ziektes die overspringen van dier naar mens. 'Toen stonden we aan de andere kant van het Van Heekplein', zegt universitair docent Nienke Beerlage-de Jong, die het onderzoek leidde. Ze is vanuit de vakgroep HTSR (Health Technology and Services Research) ook betrokken bij het onderzoek naar de vaccinatiebereidheid, dat geleid wordt door UT-hoogleraar Vera Araujo-Soares.

'De faculteit BMS stelde een fonds beschikbaar voor Covid-19 gerelateerd onderzoek', vertelt Beerlage-de Jong. 'Ons voorstel voor een studie naar vaccinatiebereidheid kwam via een interne competitie als één van de winnaars uit de bus.' Het ministerie van Volksgezondheid (VWS) is nieuwsgierig naar de uitkomsten van het onderzoek, weet de universitair docent. 'Uiteindelijk gaan we de aanbevelingen ook delen met het ministerie. Zij willen de twijfelaars natuurlijk zo goed mogelijk informeren. Bovendien kunnen de lessen uit het onderzoek relevant zijn voor een volgende pandemie.'

Beerlage-de Jong is enthousiast over de ExperiVan. 'Voor ons is het een fantastische manier om mensen te bereiken. Ik vind het een mooi voorbeeld van citizen science, waarbij burgers actief worden betrokken bij onderzoek. Toegankelijker dan dit wordt het niet.'

PROEF OP DE SOM

Inmiddels zijn de studentassistenten in gesprek geraakt met een echtpaar uit Syrië. Terwijl vader plaatsneemt in de ExperiVan wacht moeder buiten met hun jonge dochtertje. Daarna worden de rollen omgedraaid. 'Ik vond vooral de korte berichten goed', zegt de vrouw na afloop. 'Mijn Nederlands is nog niet zo goed en deze berichten kon ik begrijpen. Ook de tweets waarin werd gezegd dat je het niet alleen voor jezelf doet maar ook voor de ouderen, spraken mij aan.'

Ze willen zich uiteindelijk beiden laten vaccineren. 'Maar dankzij deze informatie heb ik er meer vertrouwen in', zegt de moeder. 'Je leest best veel op social media dat vaccinatie niet betrouwbaar zou zijn en dat je na een paar maanden alsnog corona kunt krijgen. Maar nu weet ik dat je in ieder geval minder klachten krijgt als je een vaccin neemt.'

'Het is goed dat de universiteit naar het centrum van Enschede komt', vervolgt ze. 'Hier zijn veel verschillende culturen. Heel anders dan op de universiteit, denk ik. Vooral de berichten van de overheid en huisartsen vond ik goed. Bij de 'gewone mensen' weet ik niet waar ze hun ideeën vandaan halen.'

Terwijl de familie haar weg vervolgt, zoeken de student-assistenten en onderzoekers alweer naar een nieuw proefpersoon. Dat blijkt vandaag nog best lastig: het is een Duitse feestdag en het is zoeken naar Nederlanders tussen de Duitse dagjesmensen. De marktkoopman om de hoek maalt er niet om. Hij spreekt zijn talen. 'Jetzt ein Kilo für einen Euro!' •

*‘Met dit mobiele lab willen we uit onze
ivoren toren stappen als wetenschappers’*

HET CORONAJAAR VAN A.S.V. TASTE:

'GIGANTISCH SOCIAAL VANGNET'

DE UT KENT ONTELBAAR VEEL CLUBS, GENOOTSCHAPPEN EN VERENIGINGEN. DEZE RUBRIEK ZET ZE IN DE SPOTLIGHT. DIT KEER A.S.V. TASTE, WAAR IN HET CORONAJAAR MISSCHIEN WEL MEER GEBEURDE DAN OOIT. 'WE LIETEN DRIE KEER PER DAG DE HOND UIT VAN EEN ZIEKE VROUW.'

30

Het is begin maart 2020 als de leden van Taste op een doordeweekse avond nietsvermoedend borrelen in de kroeg aan de Oude Markt. Het coronavirus heeft dan al voet aan aarde gezet in Nederland, maar de impact en de gevolgen daarvan lijken nog relatief onschuldig, zeker in Twente. Nog geen 48 uur later zit er een groot slot op de entree van de kroeg. Niemand die destijds besepte dat zo'n avond bijna anderhalf jaar lang een utopie zou zijn.

ONBEVANGEN

Dat gold ook voor Floor van Maarschalkerwaard (22), student technische wiskunde en sinds september 2020 voorzitter van Taste. 'Net als iedereen werden wij overvallen door de lockdown. Dat gebeurde vrij onbevangen met de gedachte 'hier zijn we met een paar weken weer vanaf'. Toch zaten we geen moment stil als vereniging. Vanaf dag één stelden we als doel om wekelijks zeker twee activiteiten te organiseren. Tot op de dag van vandaag slaagden we daarin.'

Taste was het niet te doen om de positieve aandacht, maar de vereniging slaagde er tijdens de pandemie keer op keer in om zich van

haar 'goede kant' te laten zien. Het bestuur keek namelijk verder dan een online borrel, maar zocht waar mogelijk de binding met een goed doel. 'Dat deden we voor corona ook, maar dat nam het afgelopen jaar toe. We zijn bewust een actieve samenwerking met Stichting Present Enschede aangegaan en zij benaderden ons met verzoeken of leden ergens konden bijspringen. Dat ging vanaf de eerste dag heel hard', blikt Van Maarschalkerwaard terug.

WACHTLIJST

Zo hielpen de leden het Leger des Heils. Omdat het vaste personeel maaltijden langsbracht, namen Tasteleden het kookgedeelte over. Anderen vervulden de rol van gastheer of -vrouw bij de bloedbank, omdat daar meer inzet nodig was. Ook de voedselbank kon rekenen op extra handen. Hulpverleners ontvingen fruitpakketjes; ouderen kregen een tompouce en handgemaakte kerst- en valentijnskaartjes. Overal waar nodig doken Tasteleden op. 'We lieten in tweetallen ook drie keer per dag de hond uit van een zieke vrouw die niet meer naar buiten kon. Zo veel leden wilden dat doen, om maar even uit die studentenkamer te komen, dat er zelfs een wachtlijst ontstond.'

Volgens de voorzitter is het succes te danken aan een combinatie van factoren. 'Onze leden verveelden zich enorm. Ik zeg niet dat studenten het tijdens de pandemie het zwaarst hadden, maar geen andere groep zag het leven zo snel zo heftig veranderen. Tasteleden zijn altijd heel actief. Binnen de vereniging, maar ook in jaarclubs, commissies, sport- of cultuurclubs en met de studie. Dat lag op de studie na in één klap stil, van honderd naar nul. Als je dan je tijd kunt vullen door iets leuks en nobels te doen, dan is dat de beste manier om jezelf nuttig te maken. Al was het maar omdat elke mogelijkheid om in kleine groepen samen te komen fijn was.'

MINISTER

De uit Den Haag afkomstige Van Maarschalkerwaart wist een jaar geleden dat ze aan een unieke periode als voorzitter begon, niet dat het een tijd werd om nooit te vergeten. In Lucht je Hart Enschede sprak ze daarover met onderwijsminister Ingrid van Engelshoven. Ze vertelde de minister dat ze dagelijks zag hoe zwaar studenten het hadden. Omroep KRO-NCRV volgde de voorzitter in oktober een dag in een aflevering van We Houden Vol, om te zien hoe je als studentenvereniging de sfeer goed houdt in zware tijden.

'Elke mogelijkheid om in groepjes samen te komen was fijn'

Met het einde van de pandemie in zicht concludeert Van Maarschalkerwaart dat ze liever een 'normaal' voorzittersjaar had gedraaid.' Je maakt beleid in de waan van de dag. We hebben zoveel strepen moeten zetten. Je organiseert, terwijl je er rekening mee houdt dat het toch niet doorgaat. De kroeg was vrijwel het hele jaar dicht, dus het was niet drukker maar wel hectischer dan normaal. Zo voerden we in het begin crisismanagement, terwijl we met het bestuur nog mochten samenkomen – en toch iemand besmet bleek. Zelf liep ik ook corona op, dus dan voer je coronabeleid uit terwijl je zelf goed ziek bent. Het waren vaak bizarre tijden, maar ik heb ook zoveel geleerd. En ik ben trots dat we namens Taste als een gigantisch sociaal vangnet konden fungeren.' •

BEELDBEPALER IN TWENTE

EEN ONORTHODOXE STUDIEKEUZE BRACHT EMMA VAN GEEL (28) NAAR TWENTE. HET BLEEK LIEFDE OP HET EERSTE GEZICHT. OP HET KENNISPARKCOMPLEX VAN UT-SPIN-OFF DEMCON, WAAR DE ALUMNA SINDS HAAR STAGE NOOIT MEER IS WEGGEGAAN, HEEFT ZE NOG DAGELIJKS UITZICHT OP HAAR ALMA MATER. 'IN TWENTE HEB IK ME NOOIT EEN NUMMER GEVOELD.'

Het had ook heel anders kunnen lopen voor de geboren Amsterdamse, die opgroeide in het West-Friese tuinbouwdorp Broek op Langedijk. 'Op het lokale gymnasium had je – kort door de bocht – twee keuzes: je werd arts of jurist. Ik dacht: laat ik lekker recalitrant zijn en totaal mijn eigen weg kiezen. Het probleem was alleen dat ik geen leuke opleiding kon vinden.' Gelukkig schoot haar zusje te hulp. 'Ze kwam naar me toe met een foldertje waarin ze de namen van universiteiten had afgeplakt en zei: "Ik heb iets gevonden dat precies bij je past." Ja, het was meteen raak! Het was wel helemaal in Enschede, maar na een meeloopdag was ik volledig om.'

De keuze viel op Creative Technology. 'Die opleiding stond toen nog in de steigers en bleek na de eerste paar maanden toch niet zo'n goede match te zijn. Mijn ouders zeiden dat ik beter even terug kon komen toen ik een studiepauze inlaste, maar ik ben bewust hier gebleven. Tijdens dat eerste jaar ontdekte ik gelukkig wat ik wél wilde: door middel van technologie de gezondheidszorg verbeteren. Daarom koos ik voor gezondheidswetenschappen.'

Bovendien was Van Geel al verknocht geraakt aan haar studentenleven in Enschede. 'Mijn eigen leven was inmiddels hier. Ik had eerder een bijbaantje dan een kamer; de koffieketen waar ik al werkte had ook een vestiging in Enschede. Ik was redelijk actief bij de studievereniging en ik ging bij Sapphira, het eerste speciaalbierdrinkende damesdispuut in de Beiaard. Ik had mijn

moeder beloofd niet in het donker naar huis te fietsen, daar heb ik me ook aan gehouden.'

BLOTE BILLEN

Het blijft de alumna opvallen hoe studenten hun stempel drukken op Enschede en omstreken. 'Je hebt over voorzieningen, beleving en een fijne en betaalbare woonplek niets te klagen. En de studenten maken het hier ook heel dorps. Het is nog steeds een ons-kent-onswereldje. Als burger tegenwoordig moest ik onlangs naar de bouwmarkt. Reed er een busje van dispuut Pineut voor me, met een viertal blote billen uit het raam hangen. Ja, dat soort acties heeft op z'n eigen manier een plekje binnen die gezellige saamhorigheid.'

De serieuze kant van het actieve studentenleven sprak haar ook aan. Van Geel wilde zich aanmelden bij Solar Team Twente, maar besloot uiteindelijk af te zien van een sollicitatie. Ze leerde echter haar vriend kennen toen hij in het studententeam zat en ging vervolgens achter de schermen helpen, met communicatie vanuit de backoffice tijdens de races van de zonneauto. Omdat ze op dat moment op zoek was naar een stage, viel haar oog op een van de hoofdsponsors van het studententeam: Demcon. Daar ging ze na haar stage aan de slag als QA/RA engineer.

DOORWROCHTE DENKERS OPLEIDEN

Terwijl ze zich bij Demcon boog over wetgeving en kwaliteitseisen voor medische technologie, volgde ze tegelijkertijd een master Health Sciences. 'Tijdens mijn bachelorstudie had

ik geen beeld van baankansen in de regio; ik verwachtte eerder terecht te komen bij een zorgorganisatie, of de inkoopafdeling van een ziekenhuis. Beginnen bij zo'n hightechbedrijf was daarom superspannend. Ik had ook verwacht dat ik moeilijk aansluiting zou vinden vanwege mijn niet-technische achtergrond.'

Maar het tegendeel bleek waar. 'Wat eerst een drempel leek, bleek al snel een pluspunt te zijn. Juist in de ontwikkeling van medische technologie heb je verbindingskracht nodig. Je gaat niet zomaar van een vage schets naar een volwaardig medisch product in een ziekenhuis. Dat is een complex proces waarbij je een verzameling aan kwaliteiten nodig hebt.'

'De UT hoort doorwrochte denkers op te leiden'

Als het aan Van Geel ligt, komen de producten die Demcon ontwikkelt in het TechMed Centre van de UT te liggen. 'Die samenwerking moeten we absoluut nog meer opzoeken. Laat studenten en onderzoekers zich er maar op storten. Ik denk al meteen aan usability studies en klinische studies, maar ook aan wet- en regelgeving. Iedere studie kan zo'n brede blik gebruiken; een werktuigbouwkundige moet begrijpen waarom een endoscoop geen gek rotatiepunt hoort te hebben. Al ben je een hardcore engineer, uiteindelijk komt het neer op de lichamelijke integriteit van een mens. Juist als academicus mag je daar nooit te gemakzuchtig over denken. De UT hoort doorwrochte denkers op te leiden, wij kunnen daar als bedrijf ons steentje aan bijdragen.'

BEADEMINGSAPPARATEN

Inmiddels werkt de 28-jarige Van Geel al ruim zes jaar op een steenworp afstand van de campus. Demcon is in de tussentijd flink meegegroeid en telt ruim achthonderd medewerkers verdeeld over acht locaties, waarvan drie in het buitenland. Sinds kort is ze *Business Developer Sport Innovation*. 'We hebben als bedrijf enorme ambities, maar daar heb je mensen voor nodig. Talent vinden en aan boord houden blijft een uitdaging. Ik denk dat het hightech-profiel van Demcon misschien wel afschrikt, terwijl ik zelf het levende bewijs ben dat je ook met een Cultuur & Maatschappij-profiel je plek kan vinden als dat je ambitie is. Er moet absoluut wat veranderen aan dat eenzijdige technologische vooroordeel, eigenlijk al vanaf de middelbare school.'

De bekendheid van UT-spin-off 'Demcon' nam aan het begin van de coronacrisis een vlucht, toen het bedrijf als reddende engel het ministerie van VWS te hulp schoot en met man en macht beademingsapparatuur ging ontwikkelen. 'Praktisch al het andere werk werd stilgelegd, zowel hier als op onze locatie in de regio Eindhoven. Daarnaast sprongen regionale partners bij; eigenlijk heeft de gehele regio dit voorrang gegeven. Dat zegt ook wat over de saamhorigheid die er in Twente heerst, het besef dat je het met z'n allen doet. Uiteindelijk gingen tientallen van die beademingsmodules door mijn handen tijdens de eindcontrole van de systemen. Als je dan bedenkt dat dat diezelfde apparaten afgelopen jaar zijn uitgeleverd en misschien wel meerdere mensenlevens hebben gered... Dat is toch impact hebben, of niet?'

TOEKOMST VAN EN IN TWENTE

Haar professionele missie – het vinden en binden van talent – zet ze persoonlijk door. Samen met tien andere vrouwen uit de regio werd ze shirtsponsor van het dameselftal van FC Twente. Op de shirts van de landskampioen prijkt dit seizoen groot 'Future of Twente'. 'In deze regio gaat veel talent verloren, vooral vrouwelijk talent. We willen een uithangbord zijn, laten zien dat hier voor iedereen een plek is.' Van Geel vindt dat Twente zich moet ontworstelen aan haar imagoprobleem. 'Het gaat erom hoe je je profileert als regio. Enerzijds zijn we een beetje hightech, anderzijds staat Twente te boek als recreatieregio. Ondertussen is Twente nog veel te intern gericht, met heel veel verschillende clubjes die het niet met elkaar eens kunnen worden. En met het afzetten tegen 'al die westerlingen' komt daar ook nog eens een kloof bij. Wat mij juist altijd aansprak, was die persoonlijke, gemoedelijke aanpak. In Twente heb ik me nooit een nummer gevoeld.'

Dat valt samen met een van de levenslessen die ze leerde. 'Ik was altijd stikjaloers op mensen die zo'n hyperambitieuze tienjarenplan hadden, die precies wisten hoe ze de wereld wilden veroveren. Maar wat is er mis met lokaal beginnen, en aanpakken waar je invloed op hebt?' Een bijzonder voorbeeld daarvan was begin 2019, toen Van Geel – als fanatiek hardloper – eigenhandig een mediastorm ontketende met een protestrun tegen seksueel geweld, toen een aanrander actief was tussen Enschede en Hengelo. 'Ik vond het überhaupt absurd dat er al 133 meldingen lagen bij de politie, dus ik heb zelf actie ondernomen. Met resultaat, want na de protestrun is er geen melding meer geweest... Weet je, je kan wel roepen dat je de wereld wil verbeteren, maar ik heb geleerd dat je beter dicht bij jezelf kunt blijven. Ik wil mezelf altijd in de spiegel kunnen aankijken en de vraag of ik doe wat ik wil met 'ja' kunnen beantwoorden. Heel bewust zijn mijn keuzes nooit geweest, maar ik vind mijn weg wel: iets met talent, iets in deze regio, want hier heb ik mijn plek helemaal gevonden. Ik wil een beeldbepaler in Twente worden. Zo, schud ik er op de valreep toch nog mijn ambitieuze toekomstplan uit, haha.' •

LANGE NEUS NAAR DE WETENSCHAP

In het hart van de campus staat een kerktoeren half onder water. Een kunstwerk, ontworpen door Wim T. Schippers. Zijn ontwerp voor 'Het Torentje van Drienerloo' bestond uit vier elementen: a. dorpskerktorens spits b. dakruiter c. ansichtkaarten ter verspreiding via boekhandel en VVV en d. 'het verspreiden van onware verhalen omtrent de herkomst van het geval'. Niet voor niets noemt hij zijn kunstwerk 'het geval'. Schippers is namelijk wars van intellectuele dikdoenerij. Tegendraads, antiautoritair, origineel. En veelzijdig: liedjesmaker, toneelschrijver, radio- en televisiemaker, presentator van de Nationale Wetenschapsquiz en Zomergasten, de stem van Ernie en Kermit in Sesamstraat...

Op de campus staat veel moderne kunst. Dat is te danken aan de eenprocentsregeling: van de bouwsom voor nieuwe overheidsgebouwen was één procent voor kunst. Die regeling werd na de Tweede Wereldoorlog opgezet om kunstenaars van opdrachten te voorzien. Die waren immers als kerkratten zo arm door crisis- en oorlogsjaren. In principe moest dergelijke kunst vastzitten in of aan een gebouw, zoals een muurschildering of een reliëf aan de gevel. Toen de Technische Hogeschool Twente in 1961 ontstond, begon die met een immens terrein maar zonder huisvesting. Bij wijze van uitzondering mocht de THT de regeling ook aanwenden voor kunst in de omgeving van een nieuw gebouw. Vandaar dat vijf kunstenaars in 1978 een ontwerp voor de ruimte rondom de Vrijhof mochten indienen. Schippers was één van de geselecteerden. Eerst bedacht hij het idee om de ervoor liggende vijver vol te plempen met boerenkool. Daar stak zijn zakelijker ingestelde compagnon een stokje voor: non-conformisme is een aardig ideaal, maar soms moet je meebuigen met de realiteit van regels en criteria. Zo kwam Schippers op het verdronken torentje. Tot zijn verrassing kozen staf en studenten met overweldigende meerderheid voor zijn ontwerp. Inclusief zijn opzet dat er onware verhalen over het torentje verspreid moesten worden. Lag daar niet een compleet boerendorp onder water?

35

Bewust onwaarheden debiteren in een omgeving waar wetenschappers juist proberen om onware theorieën te ontcrachten of hypothesen van sluitend bewijs te voorzien, dat is pas provocerend. De campus is immers bij uitstek een plek waar de ratio dominant is. Eigenlijk is Schippers' aanzet tot misleiding één lange neus naar de wetenschap.

Maakt het verzopen kerkje religie belachelijk? Schippers heeft daar geen woord aan gewijd. Geloof is simpelweg onbelangrijk in zijn absurdistische universum. Toch interpreteer ik zijn kerktoentje persoonlijk als een symbool van een ander soort zingeving dan de wetenschappelijke. Een verwijzing naar religie verdient ook een plek op de campus, of dat nu een kerktoeren of een minaret is.

Schippers vertelde later over de officiële onthulling in 1979. Tot ontsteltenis van alle bobo's begon een onbekende man met het schuim op de lippen te tieren dat zo'n torentje geen kunst was. En die Schippers? Een kunstenaar van lik-me-vestje. Volgens Schippers had hij de man ingehuurd: een acteur met een ontregelende act. Niemand kon mij bevestigen dat deze gebeurtenis echt plaatsvond. Zou dit ook zo'n onwaar verhaal zijn dat Schippers de wereld wil doen geloven? •

Hiska Bakker

Historica, journalist en medewerker bij Studium Generale

VAN FINISHLIJN TOT FORMULE

36

DE ATLETIEKBAAN IS NIET ALLEEN VOORBEHOUDEN AAN SPRINTKANONNEN EN KILOMETERVRETERS. OOK UT-WISKUNDIGE EN STATISTICUS RUPSA BASU BEGEEFT ZICH REGELMATIG BINNEN DE LIJNEN. DE PROMOENDA PROBEERT TE ACHTERHALEN HOE VERMOEIDHEID DE LOOPPATRONEN VAN HARDLOPERS BEÏNVLOEDT. MET ALS DOEL: SPORTPRESTATIES VERBETEREN EN BLESSURES VOORKOMEN.

De meeste collega-statistici pluizen bestaande datasets uit van A tot Z. Basu is een uitzondering op die regel; ze moet haar eigen data verzamelen. 'Dat doen we met behulp van sensoren, camera's, sporthorloges en een drone. Op dit moment kijken we vooral naar de kniehoeken als een hardloper uitgerust is, tegen vermoeidheid aan zit of vermoeid is. Uit de voorlopige resultaten kunnen we bijvoorbeeld al zien dat de bewegingsruimte van de knie afneemt als vermoeidheid optreedt bij een atleet. Zo'n observatie helpt om sportprestaties te verbeteren en blessures te voorkomen.'

Voorkomen is immers beter dan genezen. Basu, verbonden aan de wiskundige statistiek-vakgroep (faculteit EWI), en haar collega's ontwikkelen daarom ook een feedbacksysteem voor hardlopers. 'In het onderzoek werken we vooralsnog samen met geoefende lopers, om beter te kunnen monitoren. Maar eigenlijk willen we een systeem maken dat werkt voor hardlopers op ieder niveau. We streven naar een systeem dat feedback geeft over verschillende parameters tijdens de hardloopsessie. Zo weet je als hardloper of je je snelheid moet verminderen, je pasfrequentie moet verhogen of misschien wel rust moet nemen.'

De grote uitdaging bij dit 'out of office' onderzoek is om het zo goed mogelijk af te bakenen. 'Een te scherpe bocht kan er al voor zorgen dat de sensoren niet goed registreren, waardoor de data onbruikbaar zijn. Daarom hebben we ook al eens data verzameld op een loopband. We plakten de hardloper sensoren op, filmde de sessie en lazen vervolgens data af van de loopband. Ondertussen moest ze 103 procent van haar normale tempo rennen. Zo raakte zij langzaam maar zeker vermoeid en kregen wij waardevolle data.'

Basu's focus ligt nu nog op hardlopen. De komende jaren richt ze zich ook op andere sporten: roeien en volleybal. 'Hardlopen en roeien zijn qua bewegingen relatief afgebakende sporten. Bij roeien wordt het al wat complexer, als we onderzoek gaan doen naar de bewegingen van meerdere roeiers in dezelfde boot. Maar volleybal, als teamsport waarbij spelers door elkaar lopen, is wel écht next level. Dat wordt zonder meer een uitdaging.'

Juist de wetenschappelijke benadering moet het verschil maken ten opzichte van fitnessapps, fanatieke coaches en fysiotherapeuten. 'Het is beter om een dieper inzicht te hebben. Dit is een wiskundige en datagedreven benadering. Daarmee is dit hoogstwaarschijnlijk efficiënter.'

Basu vindt het vooral bijzonder om te zien waar de theorie en praktijk elkaar vinden in dit project, genaamd 'Theme Team: Health'. 'Ik heb in Duitsland gestudeerd, waar sterk de nadruk lag op theorie. Niet voor niets natuurlijk; de meeste wiskundigen werken aan iets dat zich in de verre toekomst uitbetaalt, over tientallen jaren. Dit project is het andere uiterste daarvan. Hier verzamelen en verwerken we zelf onze data en zien we bijna onmiddellijk resultaat. Maar tijdens mijn promotie ben ik die theoretische achtergrond des te meer gaan waarderen. Dat fundament, gecombineerd met het werken met echte data en mensen, zorgt voor een ideaal totaalpakket. Het voelt alsof ik een uitgebreide gereedschapskist tot mijn beschikking heb.'

'Het voelt alsof ik een uitgebreide gereedschapskist tot mijn beschikking heb'

Wat haar bovenal aanspreekt aan het project, is dat het mensenwerk is. 'Andere betrokken onderzoekers zijn werkzaam bij elektrotechniek en Human Media Interaction. Vanuit drie totaal verschillende onderzoeksrichtingen werken we samen aan dezelfde concrete casus, terwijl we ook nog een substantiële bijdrage proberen te leveren aan ieders afzonderlijke vakgebied. Sommigen hebben als beeld van wiskundigen dat we vaak in onze eigen bubbel zitten, maar dat is hier absoluut niet het geval. Ja, ik geniet met volle teugen. Dit is hoe ik me de toekomst van de wetenschap voorstel: samen een probleem benaderen en een meervoudige oplossing bedenken.' •

UT'ERS ON THE MOVE

38

2020

SANDER WOLBERS
BA'20

Na het afronden van zijn studie Business Administration - waarin hij onder andere stage liep bij Engel & Völkers in Park City in de Verenigde Staten - is Sander Wolbers nu begonnen aan zijn eerste baan. Per 1 mei is hij namelijk werkzaam als Sales Operations Administrator bij Thales. •

2019

JANIQUE WESTERBEEK
BA'19

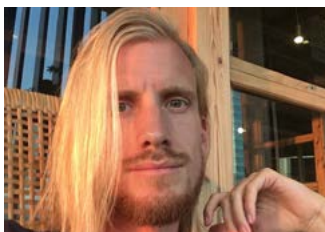
Per 1 juni is Janique Westerbeek werkzaam bij BLU, een creatief bureau gevestigd in The Gallery op de UT-campus. Daarnaast volgt ze ook een traineeship bij Ascending people. Hiervoor werkte Westerbeek bij Moma Beauty, eerst als trainee en vervolgens als brand coördinator. Daarnaast is Westerbeek social media coördinator van het Young Alumni Network. •

2012

JEROEN DE WIT
CS'12

In mei 2021 begon Jeroen de Wit als Associate Partner Threat Management voor het Center of Competence in de EMEA regio bij IBM. In deze functie is hij medeverantwoordelijk voor alle dienstverlening van IBM op het gebied van cybersecurity, met een focus op Threat Intelligence, Vulnerability Management, Security Monitoring en Incident Response. Hiervoor werkte De Wit bij KPMG Nederland. •

2011

SIMON ROSENKÖTTER
ES'11

Simon Rosenkötter startte na een lange periode van reizen door de Alpen, het Middellandse gebied en Azië, in mei 2021 als Senior Level Designer bij Fast Travel Games. In deze functie bij dit in Stockholm gevestigde bedrijf maakt hij VR Games. Rosenkötter heeft al veel ervaring als Level Designer: eerder werkte hij ook al bij Tarsier Studios in Malmo en bij Sumo Digital Ltd in Sheffield (VK). •

2002

HELEN ZUURMOND
COM'02

Per 1 mei 2021 is Helen Zuurmond werkzaam als Chief Strategy Officer (CSO) bij TBWAX. Dit internet marketing bedrijf met klanten als Adidas en Schiphol is gevestigd in Amsterdam. Zuurmond begon na haar studie communicatiewetenschap als junior productmanager bij De Twentsche Courant Tubantia en heeft door de jaren heen bij verschillende andere bedrijven strategische functies bekleed, waaronder V&D, HEMA en Wehkamp. •

1996

CHANTAL DROSTE
TBK'96

Na diverse jaren te hebben gewerkt bij financiële dienstverleners zoals AEGON en de Rabobank, waarin ze doorgroeide tot de functie van Directeur Klant & Sales Support, is Droste per 1 juni overgestapt naar Elkien in Heerenveen. Elkien is een woningcorporatie die sociale woningen in Friesland verhuurt. Droste heeft daar nu de positie van directeur-bestuurder. •

1997

HAEDEWYCH VERMUNT
TBK'97

Hadewych Vermunt is per 1 juli de nieuwe CFO bij Delhaize, de Belgische supermarktgroep. Na 5 jaar te hebben gewerkt als Finance Director bij Unilever ging Vermunt in 2011 aan de slag bij Ahold, waarbinnen ze verschillende rollen op het gebied van financiën had. De afgelopen drie jaar was ze de CFO bij MEGA IMAGE, een Roemeense supermarktketen die behoort tot Ahold-Delhaize. •

1988

MERT ALBERTS
EE '88 PHD '93

Mert Alberts is per 1 juni op interimbasis aan het werk als Teamhoofd Speciale Portefeuilles ICMT bij het MST. Dit doet hij vanuit zijn eigen bedrijf genaamd Innovarum, dat hij in april 2021 heeft opgericht. Innovarum houdt zich bezig met onafhankelijke advisering, interim en programma management, op het vlak digitale innovatie, transformatie en operatie. •

YOUNG ALUMNI NETWORK:

'VAN ELKAAR LEREN EN ELKAAR INSPIREREN'

NA EEN BEHOORLIJK ACTIEVE STUDENTENTIJD - ZE DEED EEN BESTUURSJAAR BIJ KRONOS, EEN MINOR IN ZWEDEN, EEN STAGE IN FRANKFURT, MEERDERE COMMISSIES BIJ ABACUS EN WAS VOORZITTER VAN AEGEE-DISPUUT QUENOUILLE - BESLOOT TINEKE SCHOOL DAT ZE ZICH OOK NA HAAR AFSTUDEREN NOG IN WILDE ZETTEN VOOR DE UT. EN ZO GESCHIEDDE: TEGENWOORDIG IS ZE DE VOORZITTER VAN HET YOUNG ALUMNI NETWORK (YAN).

Oorspronkelijk komt School uit Noord-Limburg. Twente is dan best wel een afstand. Toch koos ze heel bewust voor een studie aan de UT. 'Ik vond de open sfeer hier heel erg leuk. Mensen in Enschede zijn erg behulpzaam.' Ze begon aan de studie wiskunde en rondde deze in 2018 af. Na haar afstuderen kreeg School de alumninieuwsbrief. Daar stond in dat het Young Alumni Network op zoek was naar nieuwe bestuursleden. 'Ik voelde me nog heel verbonden met Enschede, dus dat leek me erg leuk. En ook duurde het best een tijdje voordat ik een goede baan had gevonden. Ik dacht dat zoiets vast bij meer mensen zou spelen, dus daar wilde ik graag met een bestuursfunctie bij het YAN aan bijdragen.' Ze solliciteerde en wist een plek te bemachtigen.

Maar wat houdt het Young Alumni Network eigenlijk precies in? 'Het is een netwerk waarin je van elkaar kan leren en elkaar kan inspireren, zowel op bedrijfs- en sollicitatieniveau als op persoonlijke ontwikkeling', zegt School. Dit doet het YAN door evenementen te organiseren, zoals bedrijfsbezoeken, webinars maar ook een workshop stoelyoga of een secret santa actie. Hoewel het YAN voor corona voornamelijk fysieke evenementen organiseerde, zal dit na corona een mix zijn tussen online en fysiek. 'In coronatijd zijn we andere type evenementen aan gaan bieden', vertelt School. 'Hierbij probeerden we in te spelen op het thuiswerken en de behoefte naar een wat actievere evenement. De online stoelyoga workshop is daar een voorbeeld van.'

De alumna hoopt dat ze op de lange termijn effect ziet van de activiteiten die het YAN organiseert. 'Ik hoop dat mensen iets aan de activiteiten en tips hebben.' Inmiddels heeft ze een baan gevonden: bij een IT-mobiliteitsbureau in Deventer, waar ze door middel van data science onder andere files voorspelt en het mobiliteitsgedrag van mensen in Nederland trackt.

Bij het Young Alumni Network is iedereen die net is afgestudeerd, tot aan de leeftijd van om en nabij de 35 jaar, welkom. De voorzitter hoopt dan ook snel weer veel alumni te kunnen zien op een YAN evenement. 'En als je zelf een goed idee hebt, bijvoorbeeld voor een bedrijfsbezoek of event, laat het ons dan vooral weten!' •

BLIJF OP DE HOOGTE VAN DE YAN-EVENEMENTEN

Via hun Instagram: @utwente.yan

En de LinkedIn-groep: UT Young Alumni Network

Tineke School is 26 jaar en woont samen met haar vriend en kater in Deventer. Ze studeerde wiskunde van 2012 tot 2018 en werkt tegenwoordig als Data Scientist & Modelontwikkelaar bij DAT.Mobility.

GIFT VAN 100.000 EURO

Universiteitsfonds Twente ontving begin dit jaar een donatie van 100.000 euro van een betrokken inwoner van Twente. In overleg met de donateur wordt dit geld verdeeld over twee onderzoeksprojecten. Professor Michel van Putten en professor Jeannette Hofmeijer ontvingen al eerder bijdragen van deze donateur voor hun onderzoek naar het herstel van hersenschade door zuurstoftekort. Professor Wiebe Vos ontvangt een bijdrage voor de realisatie van een mini-waterlab nabij het U-Park Hotel. In dat lab zal onder meer afvalwater van het hotel beschikbaar zijn voor onderzoek naar het verwijderen van microverontreinigingen. •

POWERED BY UNIVERSITEITSFONDS TWENTE

Van Batavierenrace tot theatersport, van intieme lezing en knallend feest tot congressen en symposia. Maar in coronatijden is alles anders en vooral 'online'. Enkele voorbeelden van evenementen in de afgelopen maanden die mede mogelijk werden gemaakt door het fonds. •

Symposium 'Disseminate' about the increasing speed of our media – online – Inter-Actief

Supporting Health by Technology Conference – online - Psychologie, Gezondheid en Technologie

Symposium 'Generation Next' over de impact van AI – online – Sirius

TEDxTwenteU 2021 'Outsmarting ourselves!'- online

YSBRAND WIJNANT EN ERIC DE VRIES WINNEN VAN DEN KROONENBERGPRIJS

De oprichters van 4Silence Ysbrand Wijnant en Eric de Vries kregen tijdens de finale van de Entrepreneurial Challenge op 8 juni de Van den Kroonenbergprijs 2021 uitgereikt. Deze ondernemersprijs wordt jaarlijks uitgereikt aan ondernemers die de technische en economische levensvatbaarheid van hun UT-spinoff hebben bewezen.

4Silence ontwikkelt en levert geluidsreducerende producten voor wegen en spoorbanen. Deze buigen het geluid omhoog waardoor omliggende woonwijken minder overlast ervaren. Het basisidee ontstond in 2007-2008 in de vakgroep Technische Mechanica van Professor Tijdeman. Wijnant ontdekte hoe geluid, geluid kon beïnvloeden. Dit werd vastgelegd in een octrooi. Met hulp van NovelT is rond dit octrooi de onderneming 4Silence ontstaan met Wijnant als CTO en De Vries als CEO.

De Van den Kroonenbergprijs is een eerbetoon aan de vroegere rector magnificus Harry van den Kroonenberg. Deze stond aan de wieg van 'de ondernemende universiteit'. De prijs werd dit jaar voor de 37e keer uitgereikt. •

MIRJAM'S DROOM

Voor eerstegeneratiestudenten is het studeren aan een universiteit vaak een grotere uitdaging dan voor studenten wier ouders hen voorgegaan zijn. Het is de droom van CvB-lid Mirjam Bult om deze studenten extra ondersteuning te bieden. Bij haar afscheid als vice-voorzitter van de Universiteit Twente richten wij daarom een Steunfonds eerstegeneratiestudenten op. U kunt hier aan bijdragen! •

Lees over Mirjam's persoonlijke motivatie en kijk hoe u kunt bijdragen: <https://www.steunutwente.nl/project/mirjams-droom>

EEN CADEAU VOOR MIRJAM:
STEUN EERSTE-
GENERATIESTUDENTEN

NALATEN AAN DE UNIVERSITEIT TWENTE

Ook als u er niet meer bent, kunt u veel betekenen voor talent aan de Universiteit Twente. Door na te laten aan de UT kunnen nieuwe generaties studenten zich verder ontwikkelen en kan ons onderzoek een waardevolle bijdrage leveren aan de samenleving. Overweegt u om de UT op te nemen in uw testament? Wij spreken graag met u over de mogelijkheden. •

Voor meer informatie:
www.utwente.nl/nalaten

TEAM UP FOR TALENT!

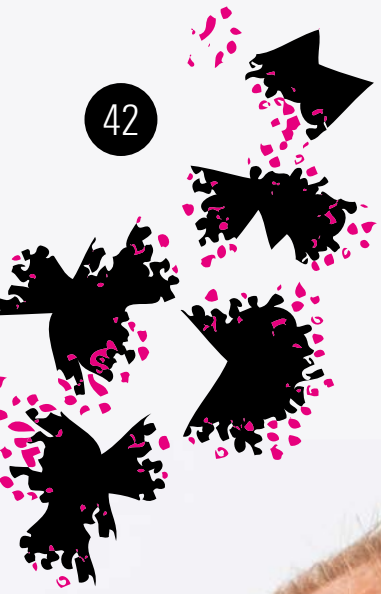
Dankzij de giften van bijna 500 donateurs is de Jaarcampagne 2021 goed op weg! Wilt u ook een bijdrage doen aan onderzoek naar borstkankerscreening, aan technische innovaties voor het Campus carillon, aan Green Team Twente of aan het Kipaji Scholarship Fund? Ga dan naar www.utwente.nl/team-up-for-talent.

Alle donateurs zijn uitgenodigd voor de donateursbijeenkomst op vrijdag 1 oktober waar zij meer zullen horen over de impact van hun gift op deze projecten. •

De Stichting Universiteitsfonds Twente is een door de Belastingdienst officieel erkend goed doel. De Stichting heeft de status van Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat donaties aan het fonds onder voorwaarden aftrekbaar zijn van de belasting. Kijk op onze site www.utwente.nl/ufonds voor meer informatie.

Contact:
Maurice Essers, directeur:
053 489 3993 or
m.l.g.essers@utwente.nl

'ALS UNIVERSITEIT MOETEN WE **MIDDEN** IN DE WERELD STAAN'

IN DEZE VERHALENREEKS GAAN TWEE UT'ERS MET ELKAAR IN GESPREK OVER ONDER ANDERE DE MAATSCHAPPELIJKE RELEVANTIE VAN HUN VAK (NU ÉN STRAKS), DE DI-LEMMA'S VAN WETENSCHAP VERSUS PRAKTIJK ÉN WAT ZE VAN ELKAAR KUNNEN LEREN. DEZE KEER: HOGLERAAR MAINTENANCE ENGINEERING LEO VAN DONGEN EN UNIVERSITAIR DOCENT GEO-INFORMATION SCIENCE AND EARTH OBSERVATION CAROLINE GEVAERT.

Caroline: 'Leo, jij hebt een lange carrière bij de Nederlandse Spoorwegen achter de rug. Wat brengt een praktijkman als jij naar de universiteit?'

Leo: 'Al bij de NS, voordat ik de wetenschap in ging, publiceerde ik en sprak ik op conferenties. Ik vond het belangrijk dat de buitenwereld kennisnam van onze inzichten en ervaringen. Andersom wilde ik ook van ánderen leren. Daarom leek het me een goed plan als promovendi van de technische universiteiten, waaronder Twente, aan de slag gingen bij NS. Die wetenschappers konden bij ons onderzoek doen en wij profiteerden van hun kennis. Dat was de symbiose.'

Caroline: 'In die zin lijken we wel een beetje op elkaar. Ook ik sta met het ene been in de wetenschap en met het andere in de beroepspraktijk. Naast mijn werk als consultant bij de Wereldbank ben ik 60 procent van mijn werktijd op de UT te vinden, aan de faculteit ITC – Geo-Information Science and Earth Observation. Ik geef college, begeleid studenten en doe onderzoek. Op onze faculteit kijken we hoe satelliet- en dronebeelden toegepast kunnen worden in de maatschappij.'

Leo: 'Drone- en satellietbeelden toepassen in de praktijk... wat moet ik me daarbij voorstellen?'

Caroline: 'Het is hightech én human touch. Enerzijds gaat het over hoe je die beelden kunt analyseren met algoritmes, en anderzijds is de vraag: wat kan dat betekenen voor de samenleving? Mijn promotieonderzoek ging over hoe dronebeelden kunnen helpen sloppenwijken te verbeteren. Ik heb veel gewerkt in Rwanda. Wil je een weg aanleggen in sloppenwijken, dan is het moeilijk om te beslissen wáár dat moet – alles is volgebouwd. Dronebeelden zijn gedetailleerder dan satellietbeelden; Landmarks zoals markten kun je goed zien. Het leuke is dat mensen daardoor hun omgeving herkennen. Ze zien met eigen ogen: als we een weg willen bouwen, moeten er gebouwen verdwijnen. Dan is er draagvlak en kun je in gesprek.'

Leo: 'Mooi hoe dat werkt. Hoe verschilt je werk bij de universiteit van dat bij de Wereldbank?'

Caroline: 'Het ligt redelijk dicht bij elkaar. Bij de Wereldbank gaat het erom hoe nieuwe technologieën zoals drones en artificial intelligence in de praktijk kunnen helpen om antwoorden te vinden voor maatschappelijke vraagstukken. Bij de universiteit ligt de focus natuurlijk meer op wetenschappelijke innovatie. Toch zijn de eisen

van de Wereldbank soms juist strenger. Alleen het feit dat je iets nieuws hebt gevonden is niet genoeg; het moet ook toepasbaar zijn. Soms doen we dingen die misschien niet zo nieuw of 100 procent wetenschappelijk accuraat zijn, maar die mensen wel verder brengen.'

Caroline: 'Werken in de wetenschap of in de praktijk is niet altijd hetzelfde. Wat motiveerde jou om na je NS-carrière je ervaringen in te zetten bij de UT?'

Leo: 'De UT wilde maintenance nadrukkelijker op de agenda zetten en iemand aannemen met ervaring in dat domein. Daarom werd ik in 2010 gevraagd om te solliciteren naar de functie van hoogleraar Maintenance Engineering. Dat zag ik wel zitten, want zo kon ik mijn missie om onderzoek en praktijk te verbinden verder vormgeven. Ons vakgebied gaat om de vraag hoe we de Nederlandse infrastructuur in goede conditie kunnen houden. Machines, treinen, sluizen en elektriciteitscentrales: allemaal zaken die veel geld kosten én die bedrijfszeker beschikbaar moeten zijn, want de samenleving is ervan afhankelijk. Dus hoe pak je dat aan? Tegenwoordig gebeurt dat veelal met sensoren en big data. Dan is de vraag: hoe kunnen we de informatie uit zo'n installatie of voertuig gebruiken om het onderhoud zo efficiënt mogelijk te doen?'

Caroline: 'Interessante vraagstukken. Hoe ging die overstap?'

Leo: 'In het begin was ik een *lone ranger*. Ik had maar één promovendus, vanuit NS, en was een dag in de week in Twente. Een jaar later had ik met subsidie van Lloyds Register Foundation twee promovendi en een universitair docent in mijn team. Vanaf dat moment is mijn leerstoel gaan groeien. Waar begon jouw interesse in de wetenschap?'

Caroline: 'In Bolivia, waar ik onderzoek deed voor mijn Wageningse studie Internationaal Land en- Waterbeheer. Daar kwam ik erachter hoe belangrijk satellietbeelden zijn voor de informatievoorziening. Er was bijvoorbeeld een stroomgebied met twee dorpjes langs de rivier, waarbij de vraag was waarheen we het water moesten leiden om overstromingen te voorkomen. Beide dorpjes zeiden: vroeger stroomde het water hún kant op. Uit satellietbeelden bleek dat het water langs beide kanten had gestroomd. Dankzij die informatie kon men gaan samenwerken om een oplossing te vinden.'

Leo: 'Duidelijk dat je daar nuttig werk deed. Toch keerde je terug naar Nederland...'

'Ik vind het een mooie gedachte dat ik de universiteit in contact breng met de buitenwereld'

Caroline: 'Klopt, in 2014 kwam ik voor mijn PhD naar de UT. Ik koos voor de faculteit ITC vanwege de internationale bekendheid en de missie ervan: ontwikkelingssamenwerking stimuleren. Dat past goed bij me.'

Caroline: 'Feitelijk zijn we allebei bezig met de vraag hoe techniek een oplossing kan bieden voor maatschappelijke vraagstukken?'

Leo: 'Daar heb je gelijk in. Het past bij een trend. Na de Tweede Wereldoorlog is Nederland gebouwd door ingenieurs. Techniek stond daarbij centraal; gebruiksgemak en de klant kwamen pas op de tweede plaats – ook bij NS. Pas in de jaren negentig kwam de gebruiker meer centraal te staan en verschoof techniek wat naar de achtergrond.'

Caroline: 'Dat klinkt op zich als een goede ontwikkeling. Uiteindelijk blijft wat we doen mensenwerk.'

Leo: 'Met die gedachte is inderdaad niets mis. Maar omdat veel sectoren het werk steeds meer uitbesteedden, is nogal wat verkeerd gelopen. Denk aan het NS-debacle met de Fyra: de technici zaten niet meer aan het stuur en het project werd vooral op juridische termen geleid. Die ontwikkeling heb ik voor mijn ogen zien gebeuren. Een teleurstelling, zoals bij woningcorporaties en Rijkswaterstaat bijvoorbeeld ook aan de orde was.'

Caroline: 'Herkenbaar! Als inhoudelijk expert heb je helaas niet altijd alles in de hand. We hebben te maken met verschillende disciplines en tegengestelde belangen. Toch ben je bij NS gebleven. Wat hield jou daar?'

Leo: 'De vloot van drieduizend rijkstuigen moest ook onderhouden worden. Klinkt misschien niet als uitdagend werk, maar dat was het zeker wel. Jaarlijks wordt er vierhonderd miljoen euro aan besteed. Treinen kregen computers aan boord. Die konden we uitlezen; met de data konden we dingen verbeteren en zien wanneer onderhoud nodig was. Het waren ook zulke ontwikkelingen die leidden tot de samenwerking met de UT. De technische mogelijkheden die de NS nu heeft, zijn mede ontwikkeld door onze universiteit.'

Caroline: 'Over samenwerking gesproken: het traditionele beeld van wetenschappers is dat ze vrij gesloten zijn. In mijn ervaring is dat niet zo, we werken juist veel met elkaar samen. Je ziet dat open science steeds belangrijker wordt. En tegenwoordig ligt de nadruk minder op 'veel artikelen publiceren', maar spelen ook andere maatstaven een rol in je succes. Hoe zie jij dat?'

Leo: 'De huidige maatschappij vraagt om multidisciplinair bestuur en beheer. Een eendimensionale benadering, waarin iedereen zijn eigen ding doet, past daar niet meer in. Als universiteit moeten we midden in de wereld staan. People first. Dus niet alleen maar de focus op prestige en publicaties. Het gaat erom wat de maatschappij nodig heeft en hoe we daaraan kunnen bijdragen. Maar ik denk ook aan de medewerkers, onze eigen mensen. Ondersteunend personeel, onderzoekers en docenten: iedereen moet zich kunnen ontwikkelen.'

Caroline: 'Ik moet wel zeggen dat ik het nog niet altijd makkelijk vind om anderen te vinden. De universiteit is zo groot, je kunt onmogelijk weten waar iedereen mee bezig is en wiens onderzoek interessant kan zijn voor je eigen vakgebied.'

Leo: 'Precies daar ligt een grote drijfveer voor mij: mensen met elkaar verbinden, zorgen dat ze elkaar leren kennen en elkaar versterken.'

Caroline: 'Juist in nieuwe kennismakingen schuilt meerwaarde. Dat is ook een van de redenen dat ik ervoor heb gekozen om zowel bij de universiteit als bij de Wereldbank te werken. Omdat je dan verschillende perspectieven krijgt. Dat verrijkt alle partijen; de universiteit, mijn andere samenwerkingspartners en ook mijzelf.'

Caroline: 'Officieel ben je nu met pensioen, toch?'

Leo: 'Klopt. Dat wil zeggen, in augustus vorig jaar zwaaide ik af bij NS. Sindsdien besteed ik meer tijd aan mijn leerstoel – ik ben tegenwoordig drie dagen per week in Twente. In mijn team zitten nu zeven promovendi en drie universitair docenten. Als programmeigenaar ben ik verantwoordelijk voor allerlei projecten op het gebied van kapitaalgoederenbeheer – onderhoud aan bijvoorbeeld raffinaderijen, centrales en treinen. Daarin ben ik meer coach dan leraar. De gemene deler is steeds: mensen en bedrijven met elkaar verbinden.'

Caroline: 'Wat is voor jou de kern van je werk?'

Leo: 'Ik vind het een mooie gedachte dat ik de universiteit met de buitenwereld in contact breng. Begrijp me niet verkeerd, je hebt ook wetenschappers nodig die zich gericht met onderzoek bezighouden. Je kunt elkaar versterken: academische mensen en mensen uit de praktijk. Zit bij jou de spanning tussen onderzoek en praktijk elkaar weleens in de weg?'

Caroline: 'Soms is het wel zwaar ja. Maar de twee versterken elkaar ook. Bovendien krijg ik veel vrijheid. Als ik moet reizen voor de Wereldbank, houdt de universiteit daar rekening mee. Soms ben ik er gewoon een paar weken niet – ik ben dankbaar dat daar begrip voor is. Vooral nog vind ik het goed te doen, ook omdat ik jong ben. Maar de combinatie is vrij intensief, het is niet voor altijd vol te houden.'

Leo: 'En als je móet kiezen, ga je dan voor de universiteit of de Wereldbank?'

Caroline: 'Poeh, goeie! Stel me die vraag in 2030 nog maar eens.'

CAROLINE GEVAERT

Geboren: Op 9 juli 1989 in Philadelphia (VS)

Is: Universitair docent Geo-Information Science and Earth Observation en consultant bij de Wereldbank

Opleiding: Internationaal Land en Water Beheer (WUR) en PhD in Remote Sensing

Woont: In Enschede

Hobby: Boulderen, reizen, en van de natuur genieten

LEO VAN DONGEN

Geboren: Op 3 mei 1954 in Bergen op Zoom

Is: Hoogleraar Maintenance Engineering en Voorzitter van Department Design Production & Management (ET)

Was: Chief Technology Officer bij de Nederlandse Spoorwegen (pensioen sinds september 2019)

Opleiding: Werktuigbouwkunde en PhD op onderzoek Elektrische Auto aan TU/e in 1983

Woont: In Eindhoven (en ook wel in Francheville, België) samen met Danielle

Hobby: Hardlopen, hockey en het buitenleven in de Ardennen

ONE STEP AHEAD WITH BIG DATA

46

Aanpassingsvermogen en weerbaarheid zijn cruciaal in deze onvoorspelbare wereld en onzekere tijd. Risk- en resiliencemanagement is – juist nu – van onschatbare waarde. Het thema van het **Risk & Resilience Festival** is dit jaar 'One step ahead with big data'. Hoe gebruiken we de data verantwoord en doelgericht? En hoe gaan we om met alle ethische en morele kwesties, hoe zit het met de privacy en veiligheid? Op 4 november leer je er alles over. •

Ben jij erbij? Registreer je via:
www.utwente.nl/risk-festival

LIFELONG LEARNING

In onze veranderende maatschappij moet je je als professional continue blijven ontwikkelen. Het Professional Learning & Development Centre van de Universiteit Twente is opleider voor hoogopgeleide professionals en managers. Onze onderwijsprogramma's gaan over verschillende thema's, zoals public management, risicomanagement, ondernemerschap, zorgtransformatie en digitale transformaties. •

Bekijk ons aanbod op:
www.utwente.nl/pld

DE MASTER COURSE INTEGRAAL VEILIGHEIDSMANAGEMENT & RISICOMANAGEMENT

Elke organisatie heeft een aantal kerntaken. Een veilige werkomgeving creëren is een van die kerntaken, of het nu gaat om een commerciële of publieke organisatie. In een veilige werkomgeving, voelen medewerkers zich goed en kan een organisatie continuïteit bieden, ook als zich een ramp of crisis voordoet. Big data helpt bij het behouden van die veilige werkomgeving. Zo kun je met sensoren, klantgegevens, historische storingsdata van alles meten en voorspellen. Maar hoe zetten we deze technologie goed in en hoe draagt dit echt bij aan die sterke, veilige en flexibele organisatie die je wilt zijn? In deze matercourse leer je onder alles over de mogelijkheden en onmogelijkheden van data-analyses, en hoe je deze succesvol kan implementeren binnen jouw eigen organisatie. •

Meer weten? Ga naar:
www.utwente.nl/ivr

MASTER RISICOMANAGEMENT

De master Risicomanagement is een executive masterprogramma voor risicoprofessionals. Het deeltijdprogramma duurt twee jaar. Tijdens dit programma ontwikkelen risicoprofessionals zich tot allround experts die effectief kunnen omgaan met risico's. De risicomanagementcyclus, financiële risico's, risicoperceptie en -communicatie en het organiseren van risicomanagement zijn onderwerpen die aan bod komen. Samen leren staat centraal: deelnemers brengen de theorie meteen in de praktijk. Toepassen, daar draait het om. We behandelen cases en gaan uitgebreid in op voorbeelden en dilemma's uit de beroepspraktijk van de deelnemers. •

Go to:
www.utwente.nl/mrm

HET VOLGENDE NUMMER VAN
CAMPUS KOMT UIT IN DECEMBER,
**DAARIN LEES JE HET VERHAAL
OVER DE UT-JAREN 2001-2021**

2006 - Wereldrecord skippyballen

UNIVERSITY OF TWENTE.

Campus